

ORGANA PARTIYA RIZGARIYA KURDISTAN

Bijî Têkoşîna Gelên Bindest û Karkerên Dinê

rizgari

Yaşasın Dünya İşçileri ve Ezilen Halkların Mücadelesi

KÜRDİSTAN KURTULUŞ PARTİSİ ORGANI

17

BERFBARÎNA PAŞÎ / OCAK 1989

Sayı / Hejmar: 17

rızgari

PARTIYA RIZGARIYA KURDİSTAN
KÜRDİSTAN KURTULUŞ PARTİSİ
(rızgari)
WEŞANÊ NAWENDÎ YA/
MERKEZ YAYIN ORGANI

BERFBARINA PAŞÎ / OCAK 1989

Sayı/Hejmar: 17

Navnîşana Pêwendîyên Navnetewî/
Uluslararası İlişki Adresi:

Postlagerkarte Nr: 114614 C Berlin 62

BRD

- * Başyazı: KUKM, Siyaset ve Bazı Zaafklar Üzerine.
- * Cezaevi Mektubu: Siyasi Rapor.
- * KKP. Genişletilmiş Merkez Komitesi Karar Tasarısı:
Ulusal Kurtuluş Hareketleri ve Bakış Açımız.
- * Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde Avrupa'daki Çalışmaların Yeri.
- * KKP. Avrupa Sekreteri'nin 1. Av. Temsilciler Kurulu'ndaki Konuşması.
- * Parti Bildirisi/7:
Dünya Devrimci, Demokrat ve Sosyalistlerine.
- * Belavoka Partîyê/7:
Ji Hemû Şoreşger, Demokrat û Sosyalisten Cîhanêre.
- * KKP'nin Üyelere, Temsilciliklere ve Parti Ünitelerine Yeni Yıl Mesajı

KUKM, SİYASET ve BAZI ZAAFLAR ÜZERİNE * başyazı *

GİRİŞ.

Siyasetteki her yeni atılım ve hareketliliğin kaynağı, geçmiş siyasi birikimlerde durmaktadır. Kürdistan'da da önemli siyasi birikimlerin olduğu ve buna bağlı olarak önemli hareketliliklerin olduğu açıktır.

Bu nedenle, ulusal ve demokratik taleplerin programlaştırılması anlamında hareketliliğin, daha canlı ve popüler konumda olan alanı Güney Kürdistan'dır. Güney Kürdistan'da, geçtiğimiz bu süreçte siyasal düzey gelişkindir ve geçmişteki birikimlere dayanmaktadır..

Bugün Kürt Sorunu, ulusal sınırları aşp, giderek daha geniş bir zeminde tartışılır duruma gelmiştir. Bu, ülkemizdeki siyasal yapılanmaların kabuk değiştirmesini ve

beraberinde önderlik sorununun da tartışılmasını dayatmıştır. Ayrıca, ülkemiz üzerinde hesap yapan, başta sömürgeci devletler olmak üzere, emperyalist Batı-Avrupa devletleri ve ABD'de çok yönlü ve gizli programlar ve projeler oluşturmaktadırlar. Sorunun böyle önemli bir aşamaya gelmesi, Kürt Hareketini bağımsızlıkçı ve radikal özünden boşaltarak, AET ve benzeri burjuva demokrasileri ile yönetilen devletlerin program hedefleri içine çekmeyi de gündeme getirdi... Bu, çok yönlü hesap ve programların olduğu bir dönemde, bazı Kürt liderleri ve hareketlerinin atraksiyonlarına çok dikkat edilmesi gerekiyor!

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ HASSAS DÖNEM.

Çok önemli ve hassas bir dönemeçten geçtiğimiz açıktır. Özellikle sömürgeci

güçler, alışılmış tavırlarından ısrarlı olarak, bazı taktiksel değişikliklerle, Kürdistan Sorununu siyasal arenadan dışlamak ve kendi program hedeflerine çekmek için, stratejik hesaplar da yapmaktadırlar.. Bu nedenle, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin her gediğinden ve meydana gelebilecek -kendilerinin bizzat yarattıkları da dahil- her zaafından yararlanarak, bizi, imha etmeyi geciktirmeyeceklerdir.. Bu imha, fiziki olarak ortadan kaldırmak olmasa da, Kürdistan Sorunu'nun, egemen uluslar için istenilen platforma çekilmesi olarak anlaşılmalıdır.

Kürt Hareketinin merkezileşmeye yönelmesi ve buna bağlı olarak önderlik sorununun dayatması ile birlikte, sömürgecilerin tarihsel süreç içerisindeki bazı yanlışlarına da işaret etmemiz gerekmektedir. Elbette, mücadelenin olumlu yanlarıyla övünmek hakkımızdır. Ancak, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde meydana gelen olumsuzlukların, tarihsel temellerine inerek, soruna

açıklık getirmek te zorunludur...

Bu nedenle, gerek önderlik olgusu ve Kürt Hareketinin zaafı, gerekse düşmanımızın oynadığı oyunlar -ya da oynamak istediği- bir bütün olarak tarihsel ilişkilerimiz ve süreç içinde ele alınmalıdır.

Biz, tarihsel temellerinden ayrı ve soyut olarak ele alınması durumunda, siyasal mücadelemizde hala devam eden olumsuzluklara çözüm getirilemeyeceğini savunuyoruz.

Bu yazıda, tarihin tanımını ya da detaylarını anlatma durumuna girmeyeceğiz. Bizi ilgilendiren yan, ulusal-demokratik ve sosyalist siyasal mücadele içerisindeki kadrolar, siyasi yapılar ve ulusal kurtuluşçu güçlerin, mücadeleyi tarihsel gelişimi ve sonuçları bakımından iyi bir analize tabi tutmalarıdır. Aynı zamanda, karşı güçlerin tarihsel konumlarını, işgal ve ilhak eylemlerini ve uygulamalarının da iyi kavranması gerekmektedir.

Sorunu bu çerçevede ele alırsak; KUKM'-

ndeki problemlere biraz olsun somut yaklařmamız mümkün olur.

(...)

TARİHTEN ÇIKARILMASI GEREKLİ DERSLER.

Kürt ulusu, Orta-Doğu'nun en eski ve yerleşik toplumlarından. Ve tarihi, diğer uluslar gibi bir mücadele tarihidir.. Ülkesi Kürdistan ise, coğrafi konumu itibariyle; Asya'ya açılmak ve Uzak-Asya'dan da Avrupa'ya varmak isteyen güçlerin köprü olarak kullanmak istedikleri bir ülke konumundaydı..

Aşiret temelindeki örgütlenmesinden dolayı Kürt toplumunun merkezileşememesi, ortak davranma geleneği ve alışkanlığı da yaratamamıştır. Bir yerde yayılcı ve işgalci güçlere karşı koyulurken; bir diğer yerde uzlaşmaya gidilmiştir.

Ařiretler, siyasal yapı itibariyle federatif bir örgütlenme gibi olmalarına karşılık, aralarında koordinasyon ya da merkezi bir

otorite yoktu. Bu, birbirinden uzak aşiretlerin birbirlerine karşı yabancılaşmalarına neden olmuş, işgalcilerle uzlaşan aşiretlerin ise, onlardan etkilenmeleri gibi durumlar yaratmıştır.

Kürdistan'daki siyasal ve toplumsal örgütlenmenin bu düzeyde seyretmesi, gelişen ve ilerleyen dünya toplumlarından uzak kalmasını ve dönüşen toplumlara ayak uyduramamasını sağlamıştır..

Teknoloji ve bilime uyarlı olarak gelişen toplumlar ise, birbirleri ile daha fazla kaynaşmışlar ve kendi haklarını savunma noktasında daha becerikli ve uyanık davranmışlardır..

En yakınındaki ulusların, gelişen dünya kapitalizmine uyarlı olarak uluslaşmalarını tamamlamalarına rağmen, Kürt ulusunun parçalanmış bir halde kalması büyük bir talihsizlik olarak kavranılmalıdır.

Kürtler yaşadıkları çağın sayfasını kapatamamışlar, ruhsal yapıları ve yaşamları, kültürlerine ve siyasal yapılanmalarına

da yansımıştır. Her yandan saldırıya uğrayan ve kültürel özellikleri dejenerasyona sokulmuş bir toplum, "çağ atlama"da geç kalmışlıkla da bütünleşince, geriliğin tüm açılarını tarih boyunca çekmiştir. Bu kültürel dejenerasyon, uluslaşma sürecinin tamamlanmamasını ve kendi haklarını kullanamamayı getirmiş, her dönemde kandırılmıştır.. Diyebiliriz ki, kendisinden ileri durumda olan Osmanlılar ve onların bozuntularının kallesliklerinden de epeyce yara almıştır.

(...)

SİYASET VE KÜLTÜR.

Birey ya da toplumların kendi haklarını savunmaları, benliklerine sahip çıkmaları ve ortak davranma alışkanlıkları göstermeleri, gelişen ve dönüşen toplumlara ayak uydurmaları ile ilgilidir ve siyaseti bir sanat olarak işlemeleriyle de bütünleşmelidir.

Topluma yeniden biçim vermek ya da

özgün ifadesiyle ulusu yeniden oluşturma eyleminde siyaset, önemli bir araç olarak iş görür. Siyasetin kendisi de, belli bir süzgeçten geçmiş ulusal kültürün üzerinde şekillenir ve hayat bulur.. Bir ulusun üzerinde şekillendiği değerlerinden birinin ortadan kalkması ya da zedelenmesi, sakat yaşamasını ve sağlıksız davranmasını sağlar. Her yanından talan edilen Kürdistan' da, insanlar kendi kültürlerinin yanısıra zor yoluyla kabul ettirilmiş yabancı kültürleri almışlar ve bu durum ulusal kültürün oluşmasını engellemiştir. Siyaset yapmada belirleyici etmenlerden biri olan kültürel düzeyin parçalanmışlığı, Kürt toplumunun mücadelesinde başkalarına inanarak zaaf işlemesi ve bunun sonucunda yenilgilere uğramasını getirmiştir..

SİYASET VE İŞBİRLİKÇİLER.

Tarihin her döneminde, içimizdeki yabancılaşma eğilimleri'nin düşman yanında yer aldığı görülmüştür. Tüm ulusal ayaklanma-

larda sömürgeciler, Kürt ulusu içerisinde kendilerine işbirlikçiler olarak, mücadeleyi içten bölmeye çalışmışlardır.

Elbetteki, ulusal direnmelerin yenilgilerinin birçok nedeni vardır. Bunları bir tarafa bırakırsak; iki olgunun her durumda ve günümüzde de görüldüğünü belirtmek gerekir: düşmana ve işbirlikçilerine safça inanma ve içten bölünme. Kürdistan'da ulusal direnmelerde, her dönemde işbirlikçiler çıkmıştır.. Bunlar, hareketi içten demoralize ederek, egeyen güçlere hizmet etmişlerdir. Aynı durumu, önderlik olgusunda da görmekteyiz.. Bu, büyük bir zaftır... Bu ve benzeri zaftların Kürdistan için kader olmaması gerekir. Elbette bu yapının maddi temelleri vardır. Yukarıda da belirlediğimiz gibi, merkezleşmenin olmaması, çok yönlü kültürlerin etkisinde ve egeyenliğinde kalınması, ekonominin dış güçler tarafından kontrolü vb... sayılabilir. Ama, tüm bunlara rağmen, kendi kimliğine sahip çıkmadaki kararsızlık, işlenen zaftlar

önemli etkenler olarak görülmelidir.

(...)

Ulusal tarihimizde yenilgilere neden olan sorunlar, mücadelenin şu ya da bu düzeyinde hala devam etmektedir. Bir ulusun kurtuluş mücadelesini verdiklerini iddia eden siyasal yapılanmaların, geçmiş mücadelelerinin iyi bir analizini yapmaları, olumsuz yanlarını bir daha tekrarlamamak üzere terketmeleri gerekir.. Görünen o ki; Kürt ulusunu kurtarmak adına "yola çıkan" bazı örgüt ve lider kadrolar, Kürt ulusal direnmelerinde meydana gelen zaftları aynen taşımaktadırlar. Sömürgeci devletlerle işbirliği, onların oyalama taktiklerine kanma, sonuçta düşman güçlerin yönlendirmesine girerek, ulusal kurtuluşa ivme kazandıracıklarına, hareketi geriletmişler.

SİYASET VE EGEMEN ULUS "SOL" LARI.

Egeyen ulus "Sol" hareketlerinin prog-

ram hedefleri doğrultusunda davranma alışkanlığı da, kimilerince Kürdistan'da sürdürülmektedir. Bu davranış biçimi; Kürdistan'ı kendi grupsal çıkarlarına feda etmek isteyen, ülkemizi yanlış tahlil ederek, kendi kültürlerini taşımak suretiyle son tahlilde sömürgeci asimilasyona hız veren eğilimlerdir. Bunların taşıyıcılığını yaparak, ülkemize yabancı bir siyasal kültürün yerleşmesine hizmet etmek yanlış bir siyasal davranıştır. Biz, Kürdistanlı sosyalistler olarak, bu ve benzeri alışkanlıkların terkedilmesi için, yıllarca bıkmadan, usanmadan mücadele ettik ve edeceğiz.. Böyle davrandığımız için, siyasi literatürde olmayan ne kadar belirleme varsa, hepsini bize karşı kullandılar. Bu yetmeyince, küfrettiler. En sonunda, istihbarat teşkilatlarının uşaklığına "terfi" ettirdiler.. Hala, kenarda-köşede boy göstermektedirler...

Eğemen ulus "Sol"ları içerisinde, özellikle, Türk Solu bizimle, yani, Kürdistan'la uğraşmaya son zamanlarda çok meraklı..

mizi, parti faaliyetlerimizi gözden geçirmek için başında bazı grupları etkileyerek örgütlerini Kürdistan'a taşıdılar. Yapılan yoğun ideolojik çalışmalar, biraz olsun amacına ulaşmış olacak ki, şimdi de, "bizden olmanıza gerek yok, Kürdistan'da bizim ideolojimizin savunuculuğunu yapın yeter" deyip, kapalı kapılar ardında pazarlık (!) yapıyorlar.. "Sol Birlik"ler rafa gerekçesiz kaldırılarak, kendilerine bağlı seksiyonlar oluşturarak amaçlarına ulaşmak istiyorlar.. Kürt Hareketi açısından olumsuz olan, Kürdistanlı bazı kadroların ülkemize yabancı örgütlerin program hedefleri içinde yer almalarıdır. Sanki, onlar olmadan, KUKM başarıya ulaşamazmış gibi bir eğilim oluşturulmak isteniyor. Bu, siyasal mücadelede önemli bir zaaf oluşturmaktadır ve Kürt ulusunun kendine güvenme alışkanlığını ortadan kaldırmaktadır. Kurtuluşunu başkalarından bekleme eğilimi zibince çıktığı noktada teslimiyet, ihanet ve sonuçta kesinlikle yenilgi getirir. Kaldı ki, bizim tarihimizde buna benzer çok örnek

vardır.. Biraz geçmişine bakabilen her siyasallaşmış Kürt insanı bu gerçeği rahatlıkla yakalayabilir.. Tesbit ettiğimiz sonuçları, birçok kez yakın tarihimizde gördük, yine göreceğiz.

(...)

ULUSA VE ULUSAL DEĞERLERE SAHİP ÇIKMAMA SİYASETİ.

Kürdistan'da üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin gelişmesi ile birlikte, ulusal ve sınıfsal bilincin de gelişeceğini, Kürt ulusunun kendi sorunlarına sahip çıkma eğiliminin güçleneceğinden kuşku olmamalıdır. Ne var ki, bir mücadele de söz konusudur. Kürdistan'da siyasal güçler, ne kadar çalışıp Kürt ulusunu kazanmaya çalışırlarsa, sömürgeciler de Kürt ulusunu kazanma ve bizlerden uzaklaştırma yöntemlerine başvuracaklardır..

Kürt ulusunu kazanma yolundaki en önemli çalışma, temelde, ideolojik ve kültürel faaliyetlerdir. Egemen devletin

resmi ideolojisi ve asimilasyon siyasetinin birlikte harekete geçirilmesi, sorunun daha da kangrenleşmesini sağlamaktadır. Bu, Kürdistanlı sosyalistler açısından şu anlama gelmektedir:

Ulusunu yeniden oluşturma mücadelesinde, ulusal tüm değerlerin toplumsal olarak bilince çıkarmak, karşı yoğun bir ideolojik faaliyet ve tüm araçların bilimsel olarak kullanılması...

Kuzey Kürdistan'daki siyasal güçler açısından soruna bakarsak;

yıllarca egemen ulus "Sol"larından korkarak, kendi ulusal değerlerine sahip çıkmadılar. Bunu yapmaya çalışan sosyalistlere ise, "milliyetçi" dediler ve tecrit etmeye çalıştılar. Ulusal direnme tarihimiz yeterince irdelenmedi.. Kürt toplumuna özgün mücadele perspektifleri unutulup, hazır reçetelere sarılındı.. Örneğin; askeri örgütlenme açısından Peşmerge örgütlenmesi bir tarafa bırakıldı. Biz grup olarak, daha ilk çıktığımız yıllarda, (1975'ler)

Biji Peşmerge sloganını attığımız zaman, bize "milliyetçi" denildi! (1 Mayıs 1979 Mersin Mitingi'ni hatırlayınız) Oysa, Peşmerge olgusu, Kürt ulusunun kendi yaratmış olduğu bir değerdir. Sosyalistler, ulusun ilerici değerlerine sahip çıkarak, bunları yaşatma, geliştirme durumunda değiller midir?

Aradan yıllar geçtikten sonra, bize o zamanlar küfredenler, şimdi yavaş yavaş Biji Peşmerge sloganını kullanmaktadırlar. Acaba, bunlar "milliyetçilik" mi yapıyorlar? Hiçbir öz-eleştiri yapılmaksızın, geçmişteki tüm yanlışlar unutulmuş, bu noktaya gelinmesi, yine de sevindiricidir...

Sosyalizm adına, şimdiye kadar eğemen "Sol"ların kuyruğuna takılarak, bilgisiz ve zavalıca ne cinayetler(!) işlendi.. Daha da işleniyor..

10(...)

SIYASAL DÜZEYİN, YABANCI İDEOLOJİ VE KÜLTÜRLE ETKİLENMESİ.

Ülkemizin aşiret temelindeki örgütlenmesi ve dört parçaya bölünüp, uluslararası sömürge konumuna getirilmesi; her parçada değişik resmi ideoloji ve kültürlerle biçimlendirilmeyi sağlamıştır. Toplumsal örgütlenmenin bu yapısı, siyasal perspektife de yansımış ve birçok olumsuzlukları taşımaktadır.

Kuzey Kürdistan'da, ideolojik ve kültürel etkilenme, siyasal düzeyde belirleyici iki olgudur..

Yeni Türk Devleti'nin oluşması ve etkin bir konuma gelişinde, ideoloji olarak Kemalizm, önemli bir fonksiyona sahip olmuştur. Toplumun en ücra köşesine nüfuz etmenin, bütün yolları denenmiştir. Kürt ve Türk toplumlarının, Kemalizm'den etkilenmelerine, adı "sosyalist"liğe çıkmış bazı siyasi kuruluş ve "etkin" ögeler de aracılık yapmışlardır.. Bu sorunun yaygınla-

şıp, kitlelerce kabul edilir duruma gelmesinde "sosyalist"lerin rol almaları, devrimci hareket açısından büyük bir dezavantajdır.. Öyle ki, bugün hala, sosyalist hareketin bazı kesimleri bu veba'dan kurtulamamışlardır. Yine, aynı "sosyalist" çevreler, Kürt kültürü ve değerlerini Türk'lere ait gibi şergilemektedirler. Bu anlamdaki etkilenme bazı Kürt çevrelerini de sarmalamış, siyasal mücadelenin şu ya da burasında sınırlamaktadır..

Evet, etkilenme diyoruz ve bu kavram bizim için çok önemlidir. Elbette, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde doğal etkilenmeler vardır. Ve insanlığın mutluluğu için mücadele veren tüm örgüt ve kişilerden etkilenme doğaldır. Bunları hiçbir zaman yadsımıyoruz. Çünkü, sorunlar ortaktır.. Ama, bizim reddettiğimiz etkilenme ise, savaştığımız düşman güçlerin ideolojik hegemonyasını kabul ve kültürel yönden ondan etkilenmedir..

Ulusunu yeniden oluşturma mücadelesinde, hem kendimizin ve hem de mücadele ettiğimiz karşı güçlerin tarihlerini iyi bilmezsek; iki toplumun birbirleriyle olan ilişki ve bağlantılarını kavrayamazsak, siyasal olarak önemli zaafıların oluşacağı açıktır.

Herşeyden önce sosyalizm, her toplumun tarihsel, sosyolojik, ekonomik ve kültürel biçimlenmesi üzerinde harmanlanıp, vücut bulur.. Siyasal örgütlenme ve perspektifleri bu açıdan ele alınmalıdır.

BAZI SONUÇLAR.

Yukarıdaki başlıklarda anlattıklarımızdan çıkarılması gereken sonuçları şöyle sıralayabiliriz:

- 1-Tarihsel süreç içerisinde, Kürt toplumunun doğal yapısına ve iç dinamikleri üzerinde gelişmesine, dış güçler tarafından müdahale edilmiş; buna bağlı olarak dış güçlerden etkilenme ve

- kandırılma eğilimleri tezahür etmiştir.**
- 2-Kürt toplumunun kültürel dejenerasyonu'nun bir sonucu olarak, kendisine yabancılaşma meydana geldiği her birimde, içten bölünme olmuş ve düşman güçlere yararlı duruma gelinmiştir.
- 3-İdeolojik ve kültürel etkilenme, Kürdistan'a yabancı ve toplumumuzun kaldıramıyacağı ithal malı bir yapılanma ile, Kürt insanının kendi kimliğine kavuşması engellenmiştir.
- 4-Kürdistanlı yurtsever ve sosyalist güçler, yukarıda sıralanan sonuçları gözönünde bulundurarak siyasal örgüt-

lenmelerini yapmaz ve buna denk düşen ilişkileri saptayamazlarsa;

- a)mücadele edilse dahi, kendi gerçek kimliklerine kavuşamayacaklar,
- b)ulusal kurtuluş mücadelemiz dış güçler tarafından güdükleştirilecek,
- c)sonunda, sermaye sınıflarının istemleri çerçevesinde çözümlerle karşı karşıya kalınacak,
- d)ve, Kürt siyasi örgütlerinin çoğunluğu, meydana gelecek duruma razı olacaklardır.

(Devam edecek)

CEZAEVİ MEKTUBU (*)

* SİYASİ RAPOR *

"Yoldaşlar,

Bize ilettiğiniz ...'ı aldık. (...) Bilgilendirmeler -kimi sorunların dışında- bizi aydınlattı. Ve gelişmelerin doğrultusu bizi sevindirdi. Öncelikle ... tanıyan kararın bizi onurlandırıp, şevk verdiğini ve bu güvene layık olabilmenin bilinciyle hareket etme azminde olduğumuzu, ortak bir duygu ve düşünce olarak belirtmek istiyoruz. Sizlere (...) ve (...) arkadaşların hapisane sürecine ilişkin değerlendirmelerini içeren iki ayrı metin gönderdik. (...) ve (...) arkadaşların notları ise o günlerde cezaevi görüşünde yaratılan provakasyon olayları nedeniyle pratik bazı engeller yüzünden kaldı. Şu anda ... Eskişehir Özel Tipteyiz. Diyarbakır' da son beş ay çalışma ve verimlilik koşulları oldukça iyiydi. Bu yazımızda sizlere

son raporumuzdan bu yana oluşan gelişmeleri aktaracağız.

İÇ İLİŞKİLERİMİZ:

(...)

Hareketimizin genel-geçer prensiplerinden biri olan, kurumsal-kollektif çalışmanın tüm gereklerinin yerine getirilmesi için çalışacağız. Belli periyodlarla, sizlere, durumumuzla ilgili ortak raporlar çıkarılacak. (...) Dışımızdaki gruplarla, Cephe ve Birlik politikamıza paralel bir ilişki düzeyi sürdürmeye çalışacağız. Aramızdaki ilişkilerin daha sağlıklı hale gelmesi halinde, dışa yönelik siyasal çalışmalarını programlayıp, zenginleştireceğiz.

Ortak tavır oluşturmadaki başlıca çizgimiz, cezaevi direnişlerini aktif olarak desteklemek olacaktır. Buna göre, yöntem,

cezaevleri üzerindeki her türlü terör politikasına karşı konulan eylemler meşru ve haklıdır, desteklenmelidir. Biz, ancak direnişin program, yöntem, araç ve eylembirliği sorunlarını tartışır ve eylemin başarısını kırmayacak düzeyde "ayrı" tavır koyarız. Nitekim, birazdan bilgilendireceğimiz gibi, çoğunlukta böyle olmuştur. Bu nedenle, tüm arkadaşlar bu direniş çizgisinin içinde yer aldık. Ve bundan sonra bu çizgi sürdürülecek. Ortak tavrımızın diğer temel çizgisini, sömürgeci mahkemelere karşı, siyasi savunma düzeyi oluşturmaktadır. Bildiğiniz gibi, bu yüzden savunmanın savunması davalarından bir hayli ceza verilmiş durumdadır. 1987'de verilen ortak savunmanın bir bölümünü, salt Kürtçe vererek, sömürgeci mahkemelere karşı siyasi savunmanın, ana dil ekseninde etrafında yürümesinin ilk kez altını çizmiştik. Sanırız, bu ilk çıkıştır. 1988 Mart'ındaki PKK sanıkları da, (siyasi savunma yapan kadroları) mahkemelerde ana dille

savunma yapma yolunu seçmişlerdir. Aynı şekilde, M.Z. ve Pêşeng davasından M.C.'da; TİKKO davası sanıkları da (Türkçe-kürtçe olarak) bu tavra katılmışlardır. Sömürgeci mahkemelere karşı, özellikle Kürdistan'da Kürtçe siyasi savunma yapmanın bu boyuta varmasını olumlu bir gelişme olarak saptadık. Daha önceki tavrımıza da denk düşen bu çizgiyi gelenekselleştirmek için, bizler de mahkemelerde Kürtçe savunma tavrını temel alacağız. Ancak, Türk kamuoyuna mesaj vermek için Türk dili de zaman zaman kullanılacak.

Cezaevi yaşamının temel yapı taşı olarak Komünleri gören siyasetimize uygun olarak, kaldığımız tüm koşullarda kolektif yaşamı savunduk, hayata uygulanması için çabaladık. Kolektif yaşam ilkesini her koşulda sürdürmeye yine devam edeceğiz.

Aramızdaki ilişkileri geliştirmek için eleştiri-özeleştiri mekanizmasını daha duyarlı kılmaya özen göstereceğiz.

DİĞER GRUPLARLA İLİŞKİLERİMİZ:

Diğer gruplarla ilişkilerimizde, kendi iç çelişmelerinden dolayı geçmişte görülen durgunluk bir yıldan fazla bir zamandır aşılmış durumda. Platformlarda görüşlerine ağırlık tanınan ve ciddiye alınan bir grubuz. İlişkilerimizin kesik olduğu PKK, belli bir ciddiyet mesafesi ile bizimle mücadele etmek durumunda kalmaktadır.

PKK ile ilişkiler: Bu grupla ilişkiler geçen yıl söz ve yazı düellosu ile bir hayli gerginleşmişti. Son altı ay içinde ise bize karşı kullanabilecekleri hiçbir malzeme kalmayınca, cezaevindeki siyasi platformlarda (eylem birliği, temsilcilik, direniş vb.) kendi ağırlıklarını kullanarak, bizi dışlama gayreti içindedirler. Örneğin; "biz rızgari'nin olduğu hiçbir toplantıya katılmayız, onlara öneri sunmayız ve sundukları önerileri dikkate almamız" diyerek, diğer grupları kendileri ile bizim aramızda bir tercihe zorlamaya; cezaevinde

etkin bir çoğunluğa sahip olmalarından yararlanarak bizi yalnızlaştırmaya uğraşıyorlar. Buna gerekçe olarak da "Biz rızgari ile ilişkilerimizi kesmişiz, onları siyasi olarak tanımıyoruz", demektedirler. Buna karşı bizim izlediğimiz politika şudur: "Biz siyasi olarak PKK ile ilişkileri askıya aldık ve onlarla ikili bir dialog ya da çalışmamız söz konusu değil. Bununla beraber biz bu ilişki kopukluğunu, cezaevi direniş platformlarının önüne çıkarmıyoruz. Direniş ve eylem-birliği platformlarına katılırız. Temel olarak o platformun ortaya koyacağı program ve pratiği almaktayız. İçinde PKK'nin olması ya da olmamasını başlıca bir sorun yapmıyoruz." Bu tavır hem ikircilikli grupları ve hem de PKK'yi oldukça güç durumda bırakmakta ve teşhir etmektedir. Aynı zamanda, PKK'de bize karşı tavrında (ünlü faydacılığı ile birlikte) sık sık ikirciliğe düşüyor. Yine de, bizi diğer gruplar içinde dışlama politikasını sürdürmeye çalışıyor. PKK, kendisi ile

ilişkisi olanlar ile ilişkisi olmayanlar gibi kendini eksen sayan bir bloklaşma yaratmak istiyor. Tıpkı, siyasal olarak kendini odak sayan "anti-PKK" olanlar ile olmayanlar; ayrımı gibi. Örneğin: sürekli bizi "Pêşeng, ÖY, KUK/SE" ile aynı bloka iterek daha kolay mücadele etmeyi deniyor. Ama bu amacına ulaşabilmiş değil. Kendi tecritini hapisanedeki etkin gücüyle aşabiliyor ve karşı atağa geçiyor. PKK'nin bizi cezaevi siyasi platformlarından dışlama gayretine etkin biçimde karşı çıkan iki grup var: **KUK ve TKP/ML**. Diğerleri ise, (TKEP, Pêşeng, KUK/SE vd.) kendi konumları açısından bizimle destek arayışındalar. "Dostumuz" Kawa ise; bu tür durumlarda tamamen kaypak bir tavır sergiliyor. Bizi karşıya almadan, PKK önerilerini destekliyor, alan açıyor. Bu duruma en yakın örnek olarak ve son açlık grevi eyleminin örgütlenme tartışmalarını verebiliriz. Bu, aynı zamanda eylemin diğer boyutları hakkında bilgilendirmedir.

Daha Adalet Bakanlığının ünlü "1 Ağustos Genelgesi" ortaya çıkmadan önce biz, grup görüşü olarak; "bundan böyle tek tek cezaevleri eylemleri ile elde edilen kazanımların geçici olacağını ve sık sık geri alınacağı, bu yüzden sık sık, ayrı ayrı gündemleşen Açlık Grevi eylemlerinin etkisizleşeceğini ve artık kullanılmak hale geldiğini; bu nedenle önümüzde eylem çizgisinin tüm cezaevlerinde ortak ve çözücü bir AG olacağını" belirliyorduk.

Tam bu sırada, Ağustos Genelgesi ile cezaevlerine genel bir saldırı başlatıldı. Bu konunun görüşülmesi için, Kawa, bizim telkinimizle tüm grupların katılacağı bir toplantı önerdi. PKK; "biz rızgari ile aynı toplantıya katılmayız. Onların olmayacağı ve ancak ilişkimiz olan gruplarla görüşebiliriz" diye tavır koydu. Kawa, bunun üzerine toplantı önerisini geri aldı. Bu kez, aynı öneriye PKK sahiplenerek, ilişkisi olan grupları, 1 Ağustos Genelgesi'ne

tavır tesbiti için toplantıya çağırdı. Tabii biz dışarda tutulduk. PKK tarafından davet edildikleri halde KUK ve TKP "Neden bazı gruplar dışlanıyor" bu "Eylem birliğini sakatlar" diyerek, tüm grupların katılacağı bir toplantıyı savundu ve çağrıya icabetmediler. Kawa ise, daha önce önerisini geri almış olmasına bakmadan, toplantıya katıldı. Bu görüşmeye "ev sahibi PKK" dışında; TKP/ML, Kawa, Kurtuluş, DY, HK katıldılar. Görüşmede özellikle TKP/ML "Rızgari'nin toplantıya çağrılması ve diğer grupların dayatıcı olmayışlarını" eleştiriyor ve bu konu bir hayli tartışılıyor. Diğer gruplar da "PKK Rızgari ile aynı toplantıya katılmam diyor, biz bu nedenle katılmayan diğer gruplarla da ayrıca zaten görüşeceğiz" diyerek, durumu idare etmeye çalışıyorlar. Tabii PKK bunları yakalamışken ortak imzalı bir eylem program önerisi hazırlayıp, diğer cezaevlerine gönderme başarısını gösteriyor.

"Bizim dostlar" program önerisini cezaevindeki tüm gruplara sunup sonuçlandırmayı beklerken, öneri PKK, TKP/ML, Kawa, DY, HK, Kurtuluş imzasıyla dışarı çıkarılıyor. Böylece toplantı resmen PKK'nin ilişkisini kestiği grupların dışlandığı bir platforma dönüşüyor. Daha da ilginç aslında bizim görüşlerimizi ve önerilerimizi taşıyan ortak eylem programının, biz "dışarda" tutularak kotarılmış olmasıydı. Bu gelişmeler karşısında biz, özellikle imzacı grupları hedef alan ve PKK'nin dayatmalarına boyun eğen tutumlarını eleştiren bir yazı çıkardık. Bu yazının esas muhataplarından biri Kawa olmasına rağmen; eleştiri yazısı karşısında sessiz kalmayı ve sözlü olarak, "sizin dışlanmanızı kabul etmek gibi bir tavrımız kesinlikle yok" demekle yetinmeyi yeğlediler. Oysa, "öneri tartışmak adı altında" toplanan gruplar; bizim dışlanmamıza aldırmaksızın, tüm hapishaneyi bağlayan direniş programı-

nı karar altına almışlardı. Kendilerini bize karşı savunurken her ne kadar "biz sadece öneri üzerine tartıştık; sizinle de görüşüp ondan sonra karar halinde diğer cezaevlerine gönderecektik" (TKP/ML, HK, DY) dedilersede, öneri taslağı çoktan dışarı iletilmişti ve bu gruplar da hem duyarsızlıklarının, hem de aldatılmışlıklarının çok sonra farkına vardılar.

Direnış programının temel çizgisini, 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı tüm cezaevlerinde, ortak ve zamandaş eylem (Açlık Grevleri vd.)'ler oluşturmaktaydı. Bu bizim de savunduğumuz bir görüştü. PKK, toplantıda tüm cezaevlerini kapsayacak ortak bir direniş komitesi veya örgütlenmesi önermiş. Öneriye diğer gruplar değişik nedenlerle sahip çıkmadıkları için; PKK bu öneriyi kendi adına ayrıca yayınladı.

Biz bu öneri ve toplantıdan dışlanma olayını protesto ettikten sonra, direniş programına -görüşlerimize uygunluğu nedeniyle- sahip çıkmamız gerektiğine

karar verdik. Önerimiz üzerine; Rızgari, KUK, TKEP, Pêşeng ve KUK/ŞE'nin de katılımıyla, program üzerine görüşlerimizi özetleyen kısa bir yazı çıkarıldı ve diğer cezaevleri ve gruplara iletildi. Böylece hem diğer grupların PKK'ye boyun eğen tavırları teşhir edilmeye çalışıldı; hem de PKK'nin kotarmaya çalıştığı "Rızgari direniş platformlarında yer almıyor" imajı deşifre oldu.

KUK ve TKP/ML ile ilişkilerimiz oldukça yakın ve iyiydi. Özellikle KUK'la, çoğu zaman ortak öneri yazıları çıkarmaktaydık. Xalepçe olayı ile ilgili olarak KUK ile birlikte ortak bir öneri sunduğumuzda, PKK gerçekten, dolaylı da olsa öneriye cevap vermemişti. TKP/ML işe; şiddetli çatışmalarına rağmen, kritik noktalarda PKK'ye taviz vermekte, mühtiş bir uzlaşmaya girmekteydi. Bunun bir nedeni diğer grupların TİKKO ile işbirliğine girmekten ("Türk soludur" diye) kaçınmaları ve onları PKK karşısında yalnız bırakmaları, diğer ve

(asıl neden) birazdan anlatacağımız gibi 35'deki TÜNEL ortaklığıydı.

Kawa ile iki ayrı koğuştta (9 ile 11'de) ortak yaşamda kalmaktaydık. İlişkilerimizde bir yıldan beri soğuma oldu. Bunun başlıca nedeni, Kawa'cılarının '87 yılı sonlarından itibaren PKK'nin tüm olumsuz tavırlarını destekleyerek, ya da en azından açıkca sessiz kalarak, genel planda onların güdümlüne girmeleri idi. Bu da, ister istemez, hemen her konuda ters düşmemize neden oldu. Karşılıklı kırıcı olmamaya özen göstermemize rağmen, geçen raporda anlattığımız türden çatışmalara neden oldu ve giderek sosyal ilişkilerimiz de hızla bozulmaya başladı. Kawa'cılarının bu tavır tüm unsurlarına özgü değildi. Özellikle birkaç unsur, PKK'ye açıkca yatmıştı. Bunların belirleyiciliği ile, doğal olarak grup tavrı çıkıyordu. Bu kişilerin tavır değişikliği (yani PKK'nin dümen suyuna girmeleri de), yine PKK'nin TÜNEL' den çıkış vizesine bağlı olduğu ortaya çıktı.

O halde, iki yıldır cezaevinin yaşamına, dışarıdan hissedilmeyen ama kesinlikle yön veren, TÜNEL hikayesini ve nihayet sürgün edilmemize varan olayları aktarmak gerekiyor.

TÜNEL SORUNU:

Tünel, cezaevi henüz askeri dönemdeyken 35. koğuştta 9 ile 10. hücreler arasında aşağı kata kadar inen, 60x80 cm. genişliğinde bir boşluğun bulunduğu keşfedilmesiyle başlıyor. Bu boşluk havalandırma amacıyla yapılmış, ancak sonradan pencereler ördürüldüğü, kapatıldığı için unutulmuş ve kolon aracılığıyla da kamufle olmuş bir boşluk. Tünelin girişi 9. hücre 4. kattan başlıyor. Duvar deliniyor ve gazete hamurundan sert bir kapakla kapatılıyor. Tünel girişi 4. kattan olduğu ve bütün tünel aramaları da zeminde yapıldığı için, çok kamufleli bir giriş sağlanmış oluyor. 4. kattan başlayıp zemine inen boşlukta, iplerle merdiven ve makara sistemi ile

toprak ve su çekmek için teleferik-asansör kuruluyor. Tünel 60 metre kazılıyor. 1987 Nisan'ında çıkış yapılıyor, fakat, çıkış mahallede bir evin önüne ve cezaevi projektor ışıklarının altına çıktığı için kapatılıyor. Tünelden kaçış için, dışarıdan yardım ve örgütlenme hatası yüzünden; çıkış bir kez iptal ediliyor.

Bu dönemde TTE (Tek Tip Elbise)'nin çıkarılması tartışmaları vardı. Ve TTE'nin çıkarılması kararı alınmıştı. Ani bir jestle PKK ve TIKKO, bu kararı süresiz ertelemişlerdi. O gün bu ertelemeye gerekçe getirmişlerdi. Nedeni, o sıralarda çıkış yapılacağına beklenmesidir. Bir süre sonra, tünelin 2-3 m. daha ilerletilmesine ve evin içinden çıkılmasına karar veriliyor. Bu sırada iki PKK'linin Diyarbakır'da bir evde vurulması -ya da vurulduktan sonra eve bırakılması- olayı oluyor. Bunlarda kaçış planı ele geçiyor. Cezaevinde sıkı aramalar oluyor. Daha sonra tünelden çıkanları

beklemekle görevli PKK timi yakalanıyor (silah ve arabalarla). Çözülen tim cezaevinden bir tünelle kaçacak kişileri beklediklerini itiraf ediyorlar. Bunun üzerine cezaevinde geniş bir tünel araması yapıldı. Ama bulunamadı. İkna olmayan idare 35-36'nın alt hücrelerini tamamıyla boşalttı ve ikisinin yerini değiştirdi.

Cezaevi çevresinde de 4 m. derinliğinde baştan başa hendek kazılıyor. Fakat tünel 6 m. derinliğinde olduğu için bu badireden de kurtuluyor. Çalışmalar ise, tatil ediliyor. Bu olayların üzerinden uzun bir zaman geçtikten ve '88 Şubat direnişinden sonra, yeniden çalışmalara başlanıyor. Fakat bu arada hendek kazımı nedeniyle, tünel ağzına kadar su dolduğu için, suyun boşaltılması epey zaman almakta ve tehlikeli olmaktadır. Ayrıca, Metris firarından sonra cezaevinde gece sayımları olması, vb.etkenler de işi geciktirmiştir. Nihayet tünel, içinde su olmakla beraber biraz daha genişletilerek

kullanılır hale getiriliyor. Kasım '88 içinde kesin çıkış düşünülmüş. Sayı, kimlerin çıkacağı gibi konular ise netlik kazanmamış..

Kaçış çalışmalarını 2 TKP/ML, 9 PKK'den oluşan 11 kişilik bir komite yürütüyorlar. İki yılı aşkın zamandır süren bu çalışmaların cezaevine yansımaları şöyle oldu:

1-PKK, tüneli koruyabilmek, dahası "sürgün"ü önleyebilmek için, idareyle sık sık uzlaşmacı bir politika izledi. Örneğin; gece sayımları ve sivile geçişte sayımlara asker sokulması gibi konularda, daha önceki sivri çıkışların aksine, "sürgün istemiyoruz geçici olarak kabul edelim", demeleri dikkat çekiciydi. Buna benzer bir yığın ayrıntı saymak mümkün.

2-PKK ile TİKKO ilişkileri, tünel çalışmaları olduğunda yumuşak ve işbirliğine dönük olurken, çalışmaların kesildiği 5 aylık dönemde, oldukça gergin ve çatışmalı olmuştu. Hemen her gün birbirleri hakkında "karşı-devrimci", "sosyal-sömürgeci" gibi

belirlemelere varan bildirimler çıkarmaktaydılar.

3-'87 yılı baharında PKK, Kawa'nın bazı adamları için tünelden çıkış sözü veriyor. O tarihten sonra da, daha önce tersini savunan bu kişiler, PKK'nin dümen suyunda bir politika izliyorlar. Üstelik çok açık çelişiklere ve değer yitimine rağmen...

Tünel olayından, komitede olmayan gruplardan kimse, haberdar edilmiyor. Sadece PKK, Kawa'yı tek yanlı bilgilendiriyor. Sonuç aşamasında, her gruptan bir iki kişinin firara önerileceğini, hatta dayatılacağını, özellikle, (...) için ısrar edileceğini belirtmesine rağmen, PKK'nin, bizi bu işin dışında tutmak kararında olduğu anlaşılıyor. Aynı şekilde Kawa, "bizlerden birinin götürüleceği kesindi", şeklinde ifade ediyor.

SONUÇTA, tüm bu hesaplar (ayrıntısını tam öğrenemediğimiz bir çözülme sonucu) suya düştü. Tüneli ele veren kişinin, bu işin içinde bizzat çalışan biri olduğu anlaşılı-

yor. Çünkü, tünel hakkında ayrıntılı bilgi verilmeksizin bulunması olanaksız görülüyor.

12 Ekim'de yapılan bir operasyon ve arama sonucu tünel bulundu. 35-36'nın hücre duvarları arama için yıkılmıştı. Tünel bulunduktan sonra videoya alınıyor. Tünelde hava sağlamak için hortum ve kürekler, elektririk tesisatı, TİKKO ve PKK'nin dökümanları vb. bulunuyor. Diğer koğuşlardan Genelge gereği kitap, teyp, daktilo, radyo vb.ler toplanıyor. Aramanın sürdüğü yaklaşık 7 saat içinde, polisin aramaya girmesi ve talaş yapılması, slogan atılarak protesto edildi. Aynı akşam Esat'ın vurulması haberi televizyondan alındı. Büyük bir sevinç ve beğeni ile karşılandı. Ne varki, arama ve tünel olayı kutlamayı engelledi..

22 Ekim Pazar akşamı ise, "Sürgün haberi" verildi. Sürgüne karşı, önceden varılan görüş birliği çerçevesinde, protesto amacıyla sloganlar atılacak ve kolaylık gösterilmeyecek, fakat fiili direniş olmayacaktı. Buna karşılık, kimi koğuşlarda fiili direnişler de

oldu. Ve polis-asker operasyonu ile, sürgüne götürülecek kişiler, döğülerek koğuşlardan çıkarıldılar. Operasyon 5-6 saat kadar sürdü. İsimleri önceden tesbit edilen 120 kişi alındı. İsimlerin bir kısmı gelişigüzel, ağırlıklı kısmı da bilinçli seçilmişti. Bir kısmı da, isim verilmediği kimlik belirlemediği için yanlışlıkla sürgüne gönderildiler. Sürgüne; Rızgari'den 4, TİKKO'dan 4, Kawa'dan 8, bir bağımsız, 4 bayan olmak üzere, gerisi de PKK tutukluları gönderildi. Sürgün sırasında hapisane çevresinde ve yol boyunca olağanüstü güvenlik önlemleri alındığı görüldü. Çevre illerin, belediye otobüslerinin kullanıldığı sevk sırasında, bizlere 24 saat boyunca mola verilmedi ve yiyecek ihtiyaçları karşılanmadı. Buna karşılık, şehir merkezlerinden geçilirken ve ihtiyaçlarımızın karşılanmaması sıralarında sloganlar atıldı.

24 Ekim Salı gecesi Eskişehir Özel Tip'e getirildik. Normal aramalardan sonra, teker teker hücrelere konulduk. Aynı gün,

cezaevinin 1 Ağustos Genelgesi dolayısıyla, süresiz açlık grevinin 6. gününde olduklarını öğrendiğimiz için, o sabahтан itibaren bizler de AG'ne topyekûn başladık. İlk gün mektup ve telgraf yazma olanağımız oldu. Fakat, sonradan haberleşme yasağı getirildi. Geldiğimizin ilk haftasında, cezaevinin eylem programı bize iletildi. Programda bizim Diyarbakır programıyla çelişen talepler yer almaktaydı (örneğin, savaş esiri statüsü tanınması vb. gibi). Eylem bitimi 4 gün tesbit edilmiş ve bundan sonra ölüm orucuna gidileceği kararlaştırılmış. Sivri ve sekter belirlemelerin yer aldığı program, bize dolaylı olarak ulaştı. Biz eyleme Diyarbakır'daki direniş programını esas alarak katılacağımızı belirledik. Buna göre eylemin hedefi Ağustos Genelgesi ve Tüzük'ün değişmesi, gasbedilen haklarımızın geri alınmasıydı. Eskişehir'deki programı ise, PKK, DS, TİKKO, DK hazırlamış; Kurtuluş, TKEP, DHB ve diğerleri ise katılmışlar. Dev-Yol ise, eyleme kendi programı ile katılmaktay-

dı. Eylemi, Siyasi Temsilcilik Kurumu (STK) yürütmekteydi. STK içinde PKK, DS, TİKB ve DK yer almaktaydı. Bizlerin gelişleriyle durum değişti. Yeni gelenler, eskilerle fazla haberleşme olanağı olmadığı için, eylem süresince ortak hareket etmek kararındaydık. Ve öyle yapıldı. Ayrıca, cezaevinde PKK'nin sayısal çoğunluğu artmış oldu. 190 civarında, ikinci DY 60 kadar ve Kurtuluş, DS, DK, HK, DHB, TKP/ML, TİKB gibi örgütler 20 ile 5 kişi arasında değişiyor.

İdare eylemin 17. gününde, STK ve bir kısım öne çıkmış isimleri sürgüne gönderdi. Koğuş kapıları kapatıldı vb...

Diyarbakır'dan gelenler, eylemin 10. gününde, hastalar ve götürülemeyecek durumda olanlara, AG'nin bırakılması kararı gereğince, 12 kişiye AG bırakıldı. Bizden (...) arkadaş ta bu kararın içindeydi. Eylemde eskilerle sürgüne gelenler arasında, 1 haftalık bir fark vardı. Eskilerden DY,

AG'nin 32. günü idare ile anlaşarak (havalandırmanın eskiden tam günken yarım gün olmasını ve blok şebeke kapılarının kapalı tutulmasını kabul ederek), bırakma kararı aldı. Kurtuluş, TKEP, HK ve bir kısım bağımsızlar STK programını onaylamalarına rağmen, DY'un yaptığı anlaşmayı yeterli görerek, AG'ni bıraktılar. Oysa, eylemin tüm cezaevinde ortak sonuçlandırılması gerekiyordu. Eylemi 32. günde 83 kişinin bırakması, daha önce kendilerinin de kabul ettiği program gereği, "Eylem kırılcılığı" olarak mahkûm edildi. Eylem, 37. gününde idarenin "Temsilcilik kurumu, havalandırma gibi" talepleri kabul etmesiyle sonuçlandı...

AG'ni, eylem boyunca, 50'ye yakın bırakan oldu. Biz, 31 gün AG sonuçlanıncaya kadar katıldık. Ve tümüyle programın içinde hareket ettik. Fakat, anlaşma çok geri bir düzeydi. Örneğin, Diyarbakır'daki pekçok kazanımlar (cezaevleri arasında yazışma) ile genelgenin kaldırılması sorunu

çözülmemişti. Eskiler, çok sivri belirlemelerle yola çıkmalarına rağmen, bu düzey onların ne derece lafzi hareket ettiklerini de gösterdi.

Eylem süresince, PKK'lilerle iç-içe kalınmasına rağmen, karşılıklı iyi ilişkiler sürdürüldü. Eylemin bitimiyle, yeni yerleşim sorunu çıktı. PKK'liler, "Biz Rızgari ile aynı blokta kalmak istemeyiz", "fakat TIKKO ve Kawa ile olur" demelerine karşı, bir iki grup tavır koymadılar. Yer sorunu bir gün içinde bazı karmaşa ve kırınlıklara yol açıtıysa da, sonunda; TIKKO, Kawa ile aynı katta ve PKK'lilerle aynı blokta olmak üzere çözümlendi. Kurtuluş ve TKEP'in kaldığı blokları ise, onların tekliflerine rağmen "şimdilik" kabul etmedik. Çünkü, bu gruplar, kendilerinin de kabul ettikleri bir program maddesine göre "eylem kırılcılığını" kabul etmişlerdi ve cezaevinde bir ikilem yaratıldı. Biz, bu tercihe zorlandıysak da, kabul etmedik. DS ve DK'un kaldığı bloklarda ise, yer ve uyum sorunu vardı.

Şimdi, belirttiğim bölümde kalıyoruz. Bunun mimarisi, 4'er kişilik odalardan oluşan 9'luk 2 kat ve 18 odalık bloklar şeklindedir. Gruplararası ortak yaşam yoktur. Her grup kendi içinde komünleşiyor. Aynı katta olmamıza karşın, TİKKO ve Kawa ile ortak yaşam oluşmadı. Fakat, buna çalışacağız... (...)

Yine, aynı katta, PKK'nin Diyarbakır Cezaevi'ndeki muhalif kanadının, önde gelenleri de bulunuyor. İlişkilerimiz iyidir...

Diyarbakır'daki eşyalarımız bir ay sonra bize ulaştı. Çoğu noksandı ve tahribata uğramıştı. Tüm bu yorgunluklar üzerine, yeniden yerleşme çabası içindeyiz. Kopan bağlantıları kurmaya, çalışmalarını başlatmaya, AG sonrası olduğu için, sağlık olarak toparlanmaya çalışıyoruz. Bize göre, 1 Ağustos Genelgesi'yle ilgili olarak yapılan AG eylemleri genel bir kamuoyu yaratmanın dışında, başarılı olmadı. MİT, Genel Kurmay, Hükümet'in cezaevleri üzerinde sürgün ve

tasfiyeleri oldu. Talan ve aramalar yapıldı... AG'leri bilinçli olarak, 35. gün sınırına dek uzatıldı. Tüm bunların karşılığında ise, taleplerdeki sivri çıkışlara rağmen; cezaevi savcılarıyla, sıradan anlaşmalar yapılmak zorunda kalındı. Eğer, son eylemler için "zafer" denebilirse, bu her iki taraf için de, "pirus" zaferidir.

Eskişehir özeli ve genel eylem değerlendirilmesini önümüzdeki ay yapmayı tasarlıyoruz. (...) Zaten, burdaki örgütlenme biçimi ve gruplararası ilişkiler, yeni tartışmaları gündemleştirecek gibi gözükmektedir...

Yoldaşlar; sonuç olarak, cezaevleri pratiğimizde, belli bir direniş çizgisinin kesinlikle gerisine düşmemeye; bunun yanı sıra, sektör ve grupçu tavırları teşhira çalışıyoruz. Siyasi kuşatmalar ve konumumuz, etkinliğimizi sınırlı tutmaktaysa da, bunun asla boşa giden bir çaba olmadığını düşünüyoruz. (...)

Hepinize selam ve sevgiler iletiyor, başarı-

lar diliyoruz. Esen kalın."

02.12.1988

(*) Bu metin, Diyarbakır Hapishanesi'nden Eskişehir Özel Tip'e sürgün edilen

yoldaşlarımız tarafından gönderilmiştir. Yazı Kurulu, açıklanmasında sakınca teşkil edecek kısımları çıkararak yayınlamayı gerekli görmüştür.

ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİ ve BAKIŞ AÇIMIZ

*** karar tasarısı ***

GENEL OLARAK.

Tüm değerleri ve zenginlikleri gasbedilen sömürge ulusların, işgal ve ilhak'a karşı, sömürgeci ve emperyalist güçlere yönelik mücadelelerini, Ulusal Kurtuluş Hareketleri olarak nitelendiriyoruz.

Sömürge uluslar ile sömürgeci ve emperyalist güçler arasında uzlaşmaz çelişki vardır.

26

Toplumlar tarihinde, bugüne dek değişik biçimlerde mücadele ve çatışmalar devam ederek gelmiştir...

Daha köleci toplumdaki başlayarak, iş aletlerini ellerinde bulunduran egemen güçler, kendi sınırlarını da aşarak, başka toplumları boyunduruk altına almayı başarmışlardır. Sağladıkları maddi ve insan gücü ile, işgalci ve ilhakçı büyük imparatorluklar yaratmışlardır..Bu imparatorluklar,

güçlerinin kaynağını ilhak ve işgal ettikleri toplumlardan alarak, dünyayı paylaşmanın mücadelesine başladılar. Ve paylaşımında, milyonlarca insan feda edildi... Boyunduruk altına alınan toplumların iç dinamikleri parçalandı, tahrip edildi ve bütün değerleri metropoller için yağmalandı, talana uğratıldı..

Metropollere taşınan zenginlikler, bilim ve teknikte ilerlemeye ve işgalci konumun daha da sağlamlaştırılmasına yardımcı oldu. Her gelişmeye paralel olarak, işgal edilen toplumların mücadelelerinde de gelişmeler başladı..

Ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan, horlanarak gelişmeleri engellenen toplumlar, sömürge imparatorluklarına, işgalcilere karşı isyan ettiler. Bu, ezen ve ezilenler arasındaki mücadele, kimi durumlarda ezilenlerin, kimi zaman da egemen güçlerin lehine döndü..

Sömürgeleştirilmiş toplumların zenginlikleri üzerinde yükselen devletler, kendi iç

çelişkilerini nötralize edemediler. Eski değerler, teknikteki buluş ve buna uygun örgütlenmelere ters düşüyordu.. Feodal sistem parçalanmış, burjuvazi devrimci olarak devreye girmişti. Ancak, burjuvazi'nin devrimciliği, iktidara gelinceye kadar sürdü..

Toplumların değişip, dönüşmesine rağmen, sınıf savaşı da durmadı. Ezenler gün geçtikçe sömürü mekanizmalarını daha da pekiştirdiler. Sanayi devrimi öncesinde, esaret boyunduruğundan kurtulan bazı ülkeler de, yeni devrin paylaşımına katılmaktan geri kalmadılar...

Kapitalizmin şafağında ortaya çıkan ulus (ulusal sorun), yeni devrin hegemonyacı imparatorluklarını rahatsız etmeye başladı. İç hesaplaşmaları yüzünden burjuvazi'nin birbiriyle kıyasıya savaşı, bazı ulusların özgürleşmelerini sağladı.. Bazı ulusların ise, sömürgeci zincirini pekiştirdi.. Kimi, sömürgeci devletler, ilişkilerine yeni biçim-

ler verdiler, ama, klasik sömürgeler tümünden ortadan kalkmadı.

Pekişen esaret zincirine karşı, mazlum ulusların isyanları durmadı ve yükseldi.. Sömürge zincirinin parçalanması için verilen mücadeleler, Ulusal Kurtuluş Hareketleri olarak tarihin gündemine girdi...

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra, Kara Afrika, Uzak Doğu ve dünyanın birçok alanında, ulusal kurtuluş mücadelelerinin ardı-arkası kesilmedi.. Mücadeleler sonucu, birçok ülke bağımsızlığına kavuştu.

Büyük Ekim Devrimi'nin kıvılcımları, ulusal kurtuluş mücadelelerinin ilham kaynağı oldu ve çehrelerini değiştirdi.. Ulusal kurtuluşun toplumsal kurtuluşla diyalektik birliği pratikte netleşti. Burjuvazi'nin devrimci rolü tarihe karıştı. Ulusal Sorun, sosyalizm'in bir sorunu olarak görülmeye başlandı ve sömürge uluslara umut verdi.. Sosyalist ülkeler(in), her şart altında, sömürge ulusların yanında olacakları vaadinde bulundular.. Bütün bunlara

rağmen, bağımsızlığını elde eden ülkelerin büyük çoğunluğu, teoride konulduğu gibi bir rota izlemediler..

İDEOLOJİ, ÖRGÜTLENME VE ÖNDERLİK.

Birçok ülkede kurtuluş savaşı verildi. Ancak, bunların büyük çoğunluğu, kapitalist sistem içinde yer aldılar.. Bu, ulusal kurtuluş mücadelelerini, gerçek hedefine ulaştıracak ciddi örgütlenmelerin yaratılmadığını göstermektedir.. Biz, bu sonucun, kurtuluş hareketlerinin önderlik ve ideoloji sorunları ile direkt ilişkili görmekteyiz. Örgütlenme, ideoloji ve önderlik sorunları iç-içe ve birbirine bağlı olgulardır. Doğru bir örgütlenmenin, ancak doğru bir önderlikle sağlanabileceği söz konusudur.. Tersine, mücadele başarıya ulaşamaz. Ya da gerçek hedeflerini bulamaz.

Askeri işgalin ve sömürgeciliğin kaldırılması sonuçları itibariyle, teorik olarak yaptığımız tesbitlerde, ilerici ve devrimci nitelikte görülen Ulusal Kurtuluş Hareket-

leri, pratik yapıları ve gerçekleştirdikleri hedefleri bakımından çok farklı konumlar göstermektedirler. Bunları ayırtederek incelemek zorunluluğu vardır.

Mücadele dönemleri de dahil, bağımsızlığına kavuşmuş olan Ulusal Kurtuluş Hareketleri; örgütlenme, ideoloji ve önderlik sorunları ile meydana gelen sonuçlar bakımından çok değişik yerlerde durmaktadırlar. Kapitalist sisteme uyarlı ve mücadeleden sonra bu sisteme katılanlar ile ulusal kurtuluşu gerçek hedeflerine yönelten hareketleri birbirinden ayırıyoruz.

-Kapitalizme uyarlı olarak gelişen ve gerçekleştirilen Ulusal Kurtuluş Hareketleri;

Bunların önderlikleri, genellikle, kendilerini sömürgeleştirmiş ülkelerde eğitim görmüş ve onlar gibi olmayı benimseyen kadrolardan oluşmuştur. Yeni bir kimlik arama mücadelesi olan ulusal kurtuluş mücadelesinde, başkaları gibi olmayı düşleyen ve onlara özenen bir yapı göster-

mektedirler. Salt bir milliyetçi anlayışı mücadeleye egemen kılmaya çalışırlar. Bu ideoloji ile örgütlendiklerinden, buna uygun ilişkiler gerçekleştirirler. Öyleki, Afrika'da birçok sömürge ülkenin kurtuluşları, sömürgeciler ve onların uluslararası kuruluşlarının isteklerine uygun ve anlaşmalı bir biçimde "bağımsızlıklarına" ulaşmadır. Bu ülkelerin önderliklerini, anlaşmaya ve uzlaşmaya götüren en önemli etken, ideolojik yapıları ve buna uygun yanlış örgütlenmeleridir. Ayrıca, önderliklerin kabile şefleri, dini öğeler ve feodallerden oluşmasından kaynaklanan teslimiyetçi bir karma önderlik de, sömürgeciler ve emperyalistlere gelecek açısından önemli güvenceler veren diğer bir etken olarak sayılabilir.. Mücadeleden sonra kapitalist sistem içinde yer alınması da bunu göstermektedir.. Biz, bu mücadelelerin ulusal kurtuluş olmadığı, ulusu yeniden ve başka bir bağımlılığa götürdüğü inancındayız..

Bu gibi sömürge ülkelerde silahlı müca-

dele verilmiş olmasına rağmen -ki, bazı-
rında doğru dürüst bir silahlı mücadele de
olmamıştır- sömürgeciler ve emperyalistler-
ce, sorunun çözümüne ilişkin, pek zorluk
çıkarılmamıştır..

Sosyalizmi rehber edinen ve sorunu
silahlı mücadele ile çözüme ulaştırmayı
yöntem seçen Ulusal Kurtuluş Hareketleri;

Bu hareketlerde de, doğal olarak aydınla-
rın soruna müdahale ettiklerini ve devrimci
bir önderlik etrafında küçük-burjuva yığın-
ların birleştirildiklerini görüyoruz. Önderlik
kurumunun ideolojik yapısında ise, mücade-
leyi gerçek hedeflerine ulaştıracak, ulusal
ve toplumsal kurtuluşu kucaklayabilecek
Marksist bir çizginin olmadığını tesbit
ediyoruz.

Bu hareketlere genel olarak iki anlayış
egemen olmuştur:

Birincisi; bloklara bağlı ve bağımlı
örgütlenmeler,

ikincisi ise; silahlı mücadeleyi diğer
tüm çalışmaların önüne koyan anlayış..

Her iki anlayış ve çizgide de, devrimci
radikalizmi görmek mümkündür. Ancak,
ideolojik saplantıları gözardı edilmemelidir..

Şunu da belirtelim ki, devrimci radikaliz-
min egemen olduğu Ulusal Kurtuluş Hare-
ketleri'nde, zorunlu olarak bağımlılık
ilişkileri de görülür. Yukarıda belirlediğimiz
Ulusal Kurtuluş Hareketleri'nin her iki
çizgisinin de, bağımlılık ilişkileri içine
girdiklerini, önderlik kurumlarının buna
göre davrandıklarını gözlemliyoruz..

Sömürge ülkelerin ekonomik olarak
geriliği, doğal olarak siyasal yapılanmaların-
ın da sorunu haline gelmiştir. Sömürgeci
ilişkilere müdahale eden siyasal kadrolar,
bağımlılık ilişkilerinden kurtulamamışlardır.
Ulusal kurtuluş perspektifi doğru olarak
kavranamamıştır. Bizce, ulusal kurtuluş
mücadelesi'nde, bağımlılık ilişkileri içinde
olan ülkeler, devrimden sonra da yakalarını

kurtaramazlar...

Önderlik kurumları, ülkenin geri ekonomik yapısına göre örgütlenmelerini dar bir düzeyde tutamazlar. Ulusal kurtuluş mücadelesinin toplumsal kurtuluşla bütünleşmesi de gözardı edilemez.

Görüldüğü kadarıyla, bağımsızlıklarına kavuşan sömürge ülkelerde, toplumun yeniden örgütlenmesinde de başarı elde edilememiştir. Kapitalist sistemin ambargosundan kurtulunmamıştır.. Kapitalist sistemin çok yönlü tahribatı etkileyici olmakla birlikte, sosyalist ülkelerin ulusal kurtuluş mücadelelerine bakış açılarının yanlışlığı da, meydana gelen sonucu belirleyici olmaktadır. Ayrıca, reel sosyalizmin içine düştüğü kaos ortamı ve ulusal kurtuluş mücadelelerine kendi ülke çıkarları açısından yaklaşımlarının etkileyici nedenler olduklarını da belirtmeliyiz..

Herşeye rağmen, kendilerine sosyalizmi rehber edinmiş olan Ulusal Kurtuluş Hare-

ketlerinin; yeni bir dünyanın kurulması, yaşam biçimi olarak kapitalist sistemin dışında bir toplumun oluşturulması, kabul edilir duruma getirilmesi ve canlı tutulması yolunda birinci dereceden sorumlu olduklarını da unutmamalıyız. Çok zor olsa da, ulusal kurtuluş hareketlerinin, kendi öz güçlerine dayanmaları gerekmektedir.

Bugün, sömürge ülkelerdeki siyasal önderlikler, sınıfsal konumları itibariyle bağımsız bir siyaset üretmekten yoksundurlar.

BAKİŞ AÇIMIZ

Bize göre, Ulusal Kurtuluş Hareketleri, sömürge ilişki ve bağımlılıkları ortadan kaldıran ve askeri işgale son veren nitelikleri dolayısıyla ilerici ve devrimcidirler. Doğal olarak, sömürge toplumlarda verilen ulusal kurtuluş mücadeleleri, milliyetçi bir çizgi de izleseler, desteklenmek ve devrim cephesinde görülmek durumundadırlar..

Bugün varolan ve kurtuluşlarını gerçekleştirmiş ulusal kurtuluş mücadelelerinin pratikleri ise ortadadır. Hemen hemen tümünde, sosyalist bir ideoloji ile mücadele gelişip, sonuçlanmamıştır. İstisnalar dışında, bağımsızlıklarını elde eden ülkeler, kapitalist sistem içinde kalarak, çoğunlukla karşı devrime hizmet eder duruma gelmişlerdir. Milliyetçi yan tümünde eğerdir, milliyetçi çizgide olmayan Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin, bu çizgiye düşmeleri de doğal karşılanmalıdır..

Ezilen ulusun milliyetçiliği ile burjuva milliyetçiliğini birbirinden ayırtetmek gerekmektedir. Burjuva milliyetçiliği son tahlilde karşı devrimcidir..

Büyük Ekim Devrimi'nden sonra, Ulusal Kurtuluş Hareketleri, sosyalizmin bir parçası haline geldiler.. Proletaryanın iktidar mücadelesi ile Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin birbirlerini dışalamadıkları, tersine bir bütünsellik içinde olmaları zorunluluğu anlaşıldı.

Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin, proletaryanın en doğal ittifakçısı olabileceği, toplumsal kurtuluş için gerekli zemini ve kadroları yaratabileceği kavrandı.. En azından toplumsal kurtuluşun asgari program hedeflerini gerçekleştirebileceği kabul edildi. Ulusal Kurtuluş Hareketleri, bizce, toplumsal kurtuluşun ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ programına tekabül etmektedir..

Birçok ulusal kurtuluş güçlerinin, kurtuluşlarının sosyalizmde olduğunu söylemelerine rağmen, ulusal kurtuluş ile toplumsal kurtuluş arasında bir set çektikleri, devrimin kesintisiz süreceği anlayışını dışladıklarını görüyoruz.. Böylece, toplumun sınıflar bileşenine denk düşen ulusal kurtuluşunda, sosyalist örgütlenmenin maddi koşullarını ortadan kaldırdıkları, bundan korktukları ve böylece önemli bir güvenceyi yitirdikleri söz konusu olmaktadır.. Kitlelere, yalnızca ulusal temeldeki ajitasyonlarla gidilmesi yeterli değildir.. Özellikle, kapitalist

üretim ilişkilerinin varlığı ve dolayısıyla sınıfsal ilişkilerin yoğun olduğu dikkate alınır; ulusal kurtuluştan sonra, sınıflararası çatışmaların gündeme geleceği unutulmamalıdır. Böyle bir dönemi yaşarken, toplumun sağlıklı biçimde örgütlenmesi engellenmelidir. Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin başarıya ulaşması sonucu oluşan Cephe hükümetleri, toplumun kaderi olmaktan çıkarılmalıdır.

Ulusal kurtuluş mücadeleleri, sömürge toplumun gerçekleri üzerinde olmalıdır. Bu gerçekler, mücadelenin ve ulusu yeniden oluşturmanın, milliyetçi temelde olacağını göstermez. Ulusal kurtuluşun burjuva demokratik muhtevası yüzünden, ulusun yeniden oluşturulması mücadelesine salt milliyetçi perspektifleri eğer kılamayız. Ulusu, aynı zamanda, ulusal kurtuluşun sürecinde sosyalist bir temelde de örgütlendirmeliyiz.

Sömürge toplumların, ulusal kurtuluş mücadelelerinde, motor gücü köylülük

oluşturmaktadır. Ve köylülüğün de sınıfsal olarak küçük burjuva olduğu bilinmektedir. Köylülüğün kendi başına bir güç olması mümkün değildir. Sınıfsal olarak da toprak ve bağımsızlık talep ve özelemleri vardır. Küçük burjuva önderliklerin, köylü kitlelere sosyalizmi götürmede ne kadar yeteneksiz olduklarını da biliyoruz. Bu nedenle, ulusal kurtuluş mücadelesinin toplumsal kurtuluşla bütünleştirilmesinde yetenekli örgütlenme ve önderliklere ihtiyaç vardır. Köylülüğün de içinde yer alacağı siyasal örgütlenmelerin yaratılıp, harekete geçirilmesi gerekmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelesi veren siyasal güçlerin büyük çoğunluğu, sosyalizmi kitlelere götürüp, kabul edilirduruma gelmesini sağlamak yerine, onların düzeyine inip orada kalmayı ve onların taleplerini kabullenmeyi tercih etmektedirler.. Aşırı bir pragmatizm kullanmaktadırlar.. Yaşanmış canlı örnekler gözlerimizin önünde durmaktadır... Özcesi, Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin ciddi bir eleştiriye

tabi tutulmaları gerekmektedir..

Köylülüğün etkin bir güç olduğu sömürgeelerde, proletarya ideolojisinin, toplumda bilince çıkarılması, hayati bir önem taşımaktadır. Bu yapılmaksızın, ideolojik bulanıklık ortadan kaldırılamaz. Küçük burjuva sınıfların ve önderliklerin temel alındığı ulusal kurtuluş hareketlerinde, ideolojik düzey yalpalamalar gösterir. Bu nedenle, karşı devrimin galebe çaldığı dönemlerde, yaratılmış devrimci potansiyel, devrim saflarını daha erken bırakır.. Toplumun proletaryanın ideolojisi ile donatılması gözardı edilemez ve kitlelerin ideolojik olarak örgütlendirilmeleri, en zor dönemlerde dahi yaratılan değerlere sahip çıkmasını sağlayacak, en önemli silah olur...

Ne yazık ki, Ulusal Kurtuluş Hareketleri, ideolojiye pek önem vermemektedirler. Pratik teoriyi boğmuş ve önderlik kurumları ise, işin ucuz yanını tercih etmektedirler.

Bunu belirlerken, pratik faaliyetleri

kesinlikle yadsımıyoruz. Zaten, pratik faaliyetler olmaksızın teorik belirlemeler, hiçbir siyasi soruna çözüm getirmeyen, boş gevezelikler durumuna gelir.. Bu tür çalışma yapan siyasi örgütler ise, Fikir Kulüpleri olurlar.

Silahlı mücadele de, Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin en önemli pratik faaliyetleri arasındadır. Askeri faaliyetlere önem vermeyen hiç bir Ulusal Kurtuluş Hareketi başarılı olamaz.. Ancak, silahın kendi başına yeterli olmadığı bir gerçektir. Silahlı mücadele kitle desteği ile beslenmeli, diyalektik birlik sağlanmalıdır. Kitleleşme başkaldırı olmaksızın, bir ulusal kurtuluşun başarıya ulaşması çok zordur... Silahlı mücadele ile birlikte, kitlelerin siyasi örgütlenmelerine de ağırlık verilmelidir. Siyasi temeli olmayan ajitasyonlarla örgütlenen kitleler, sömürgeci darbeler karşısında yalpalılar ve çabuk dağılırlar.. Ve hareketin yüksek düzeydeki potansiyeli aşağılara düşer.

KÜRDİSTAN KURTULUŞ PARTİSİ

S İ Y A S İ P R O G R A M .

A  ı k l a m a :

Dergimizin 17. sayısı ile birlikte, Partimizin Siyasi Programını yayınlamaya başlıyoruz. Bundan böyle her sayıda program bölümler halinde verilecektir.

Programın Kürtçesini ise, Türkçeden sonra vermeyi planladık.

Giriş

Devrimci bir grubun, gerçek anlamda bir programa sahip olması, uzun ve çetin bir mücadeleyi, ideolojik ve siyasal inşa süreçlerini gerektirir. Sorun, acele ile bir programa sahip olmak değil, ihtilâli gerçek hedeflerine ulaştırabilecek savaş örgütü'nün yaratılmasıdır. Savaşçı bir örgüt, sağlam bir ideo-

loji ve güçlü kadrolara sahip olmaksızın, mücadelenin uzun, acımasız ve çetin yolunda çabuk yorulur ve tarihe karışır.

"Bizi, ta başından beri, ayrı bir grup kurduğumuz için ve uzlaşma yerine mücadeleyi seçtiğimiz için suçlayanların, oturduğu çevredeki bataklığa doğru çekilmemek kara-

rındaysız. Biz, ellerimizi sıkı sıkı tutarak, bir yanı uçurum olan, dar bir geçitten ilerlemekteyiz."

Ülkemiz Kürdistan'ın da üzerinde bulunduğu Orta-Doğu'nun, büyük devletlerce yağmalanması eyleminin vardığı yeni boyutlar ve bilinçli olarak yaratılan zor bir kaos ortamında, programımız açık ve anlaşılır olacaktır. Bu yapısı içinde, yeni politikalar üretebilecek bir yapı gösterecektir.

Bugünü ve yarını belirleyecek olan yalnız bizim programımız de-

ğil, aynı zamanda; ülkemizin içinde bulunduğu durum, uluslararası ilişkiler, toplumumuzun sosyo-ekonomik yapısı gereği kitle talebinin somut ve pratik bir işlerliğe ulaştırılmasıdır da. Bu program, bütünsellik içinde, ulusal kurtuluşun toplumsal kurtuluşla gerçekleştirilmesini de gerektirmektedir.

Tarihi zulme, sömürüye, işgal ve yağmaya karşı başkalarıyla dolu olan ulusumuzun özgürlüğü ve ülkemizin bağımsızlığı mücadelesi haklı ve meşru bir zeminde yükselmektedir. Bu bilinçle, kısa

vadeli günü birlik çıkarlar yerine, uzun vadeleli siyasal hedeflerin gerçekleştirilmesi ve gelecekteki özgür ve demokratik bir toplumun yönetilip yönlendirilmesi hedeflerinin de, açık ve kesin bir biçimde belirlenmesini zorunlu saymaktayız.

1. b ö l ü m

1-KAPİTALİST VE SOSYALİST DÜNYA'NIN DURUMU

A-Kapitalist-emperyalist sistem:

Bütün biçimleri i-

çinde köleliği, toplumsal sefaleti ve siyasal bağımlılığı getiren, iş araçlarımızı ve hayat kaynaklarımızı ellerine geçirenlerin ekonomik sistemi olarak kapitalizm varlığını sürdürmektedir. Kendi yapısı içinde toplumu; üretim araçlarına sahip olan ve hayatın kaynaklarını sömüren burjuvazi ile, üretim araçlarına sahip olmayan proletarya olarak bölünmüştür. Proletarya ve diğer emekçi kesimler bir sınıf olarak burjuva sınıfın tahakkümü ve boyunduruğu altına a-

lınmıştır. Her yönden sömürülmektedirler. Bu, haksız ve adaletsiz bir durumdur. Ancak, toplumsal olarak servetlerin artmasıyla birlikte, toplumsal eşitsizlikte büyüktedir. Artan sayıda küçük üretici iflasa düşerek proleterleşmekte, burjuvazinin emrine ve hizmetine girmektedirler.

Üretimin toplumsallaşması, yağınların da birleşmeleri ve merkezileşmelerini getirdiğinden, kapitalizm; hem kendi gelişmesini, hem de yok oluşunun şartlarını birlikte taşı-

maktadır.

a) kapitalist-emperyalist sistem, biriken sermayesini aktaracak yeni alanlar bulmak zorundadır. Bu telaş içinde, savaş kışkırtıcılığı ile, yer yer suni savaşlar çıkarmaktadır. Uluslararası gelişmelerin körüklenmesinde baş rolü oynamaktadır.

Bu yöntemlerle;

*Orta-Doğu'da ve ülkemizde bir savaş ve kaos ortamı yaratmıştır. Haksız savaşlarla halkları birbirine kırdırtmaktadır.

*Bugün, Orta - Doğu

kan gölüne çevrilmiş ve silah tüccarlarının cirit attıkları bir alan haline gelmiştir.

c) Kapitalist sistem proletaryanın olduğu gibi, mazlum dünya halklarının da baş düşmanıdır.

*Emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mazlum dünya halklarının direnişleri bütün şiddeti ile sürmektedir.

*Köleleştirilen mazlum dünya halkları, ülkelerinin bir pazar olarak kullanılmasına karşı koymaktadırlar.

*Mazlum dünya halklarının direnişleri,

emperyalist-sömürgeci metropollerdeki işçi sınıfına düşen küçük kırıntı kaynaklarını da kesmekte olduğundan, burjuvaziye canı-ıraş bir telaşın içine düşürmektedir.

d) Emperyalist-sömürgeci zincirler her gün kırılmaktadır. Kapitalist sistem içine dönmektedir.

*Baskı, ilhak, işgal eylemlerine karşı özgürlük ve bağımsızlık mücadeleleri daha da güçlenmiştir.

*Onurlu ve sömürsüz bir dünya için verilen mücadeleler karşısında

burjuvazi, yeni taktik ve stratejiler uygulamaktadır.

*Biçimsel "barış" görüşmeleri hızlanmıştır. "İnsan Hakları" savunucusu kesilen burjuvazi, sosyal-demokrasi'nin sınıf uzlaşmacılığı ile göz boyamaktadır.

e) Herşeye rağmen, mazlum dünya halklarının ve proletaryasının kuruluşu gerçekleşecektir.

(devam edecek)

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

Yukarıdaki açıklamalardan anlaşılacağı gibi, KUKM, ülkemizin özgül şartlarından yükselecektir. Ulusumuzun değerlerine sahiplenerek yürütülecektir. Biz, böyle bir mücadelenin başarıya ulaşacağına inanıyoruz. Ülkemizin özgül şartları ve ulusumuzun değerleri denildiğinde, kimi çevreler, soruna milliyetçi bir çerçevede yaklaştığımızı belirtmektedirler... Bunun ciddiye alınacak bir yanı yoktur. Biz, ulusal kurtuluşun muhtevasında milliyetçi çizgiyi de, burjuva demokratik yapıyı da reddetmiyoruz. Bütün bunlara rağmen KUKM'nin, sosyalist bir bilinçle de donatılarak, ulusal ve toplumsal kurtuluşun birlikte yürütülmesini zorunlu sayıyoruz.

Her ülkenin özgül şartlarının değişik mücadele perspektiflerini gündeme getirmesi doğaldır, bu nedenle Kürdistan'ın özgül koşulları da hiçbir zaman yadsınmaz. Bu

özgül koşullar milliyetçilikle de açıklanamaz..

KUKM, dünyanın diğer ulusal kurtuluş mücadelelerinden yararlanacaktır. Ancak, onları kopye edemez. Bağımsızlığını elde etmiş ya da halen süren ulusal kurtuluş mücadeleleri ile ülkemizin şartları ayrı örgütlenmeyi ve buna denk düşen ilişkileri gerektirmektedir.

Geçmişte olduğu gibi, günümüzde de, emperyalist ve sömürgeciler ile, bölgemizdeki çıkarları nedeniyle bazı devletler, çok yönlü oyunlara başvurumaktadırlar. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, genel anlamı ile rotasından çıkarılıp, etkisiz duruma sokulmak istenmektedir. Düşmanlarımızın, hareketimiz üzerindeki çok yönlü ve karmaşık oyunlarının yarattığı ilişkiler, doğal olarak ulusal kurtuluşçu siyasal güçleri de etkilemektedir. Çok radikal görünen ve ülke sorunlarında taviz verilemeyeceğini belirleyen siyasal güçler, bir de bakıyorsunuz ki, düşman güçlerin oyuncağı durumuna

gelivermişler! Hemen hemen tüm sömürge-lerde rastlanan, emperyalist ve sömürgeci-lerin hem sömürgeleştirdikleri, hem de kendi elleriyle soruna bir çözüm bulma mantığı, Kürdistan'da da, her durumda gündemdedir... Kürdistanlı siyal güçlerin, neden bu tür oyunlara yatkın olduklarına şaşmamak gerekir...

-KUKM, pazarlıksız, bağımsızlıkçı bir uluslararası siyaset ile yönlendirilmeli ve yönetilmelidir.

-KUKM, ulusal ve toplumsal kurtuluşu birlikte programlamalı ve bütünsellik içinde yürütmelidir.

-KUKM, kitleleri ulusal ve sosyalist bilinçle ortak donatmalıdır.

-KUKM, kendi öz gücüne dayanmalıdır.

-KUKM, sınıflar bileşenine denk düşen Ulusal Kurtuluş Cephesi ile, bütün siyasal güçleri ortak bir taaruz cephesinde birleş-

tirmelidir. KUKC, ulusal kurtuluşu kesintisiz olarak toplumsal kurtuluşa yöneltmelidir. Bu, hareketimizin en önemli güvencesi sayılmalıdır.

-KUKM, doğru bir önderlik ve örgütlenme ile yönetilmeli, ulusumuzun özgürlüğü ve ülkemizin bağımsızlığı temel şiar olmalıdır.

-KUKM, ülkemizdeki tüm sömürgeci ilişki ve bağımlılıklara son veren, askeri işgali ortadan kaldıran bir strateji ile silahlı mücadeleyi esas almalıdır. Bize haksız olarak dayatılan savaş karşısındaki silahlı mücadele yalnız başına değil, kitlelerin siyasal örgütlenmeleri ile birlikte yürütülmelidir.

-KUKM, uluslararası kamu oyunu esnek ve ciddi bir diplomasi ile leymimize çevirmeli, dostlarımızı çoğaltarak, düşmanlarımızı yalnız bırakmalıdır.

KÜRDİSTAN KURTULUŞ PARTİSİ
GENİŞLETİLMİŞ MERKEZ KOMİTESİ

U.K. MÜCADELESİNDE, AVRUPADAKİ ÇALIŞMALARIN YERİ

Parti, bütün örgüt birimleriyle bir bütündür. Parti birimlerinin çalışma alanları itibariyle bir farklılık olmakla birlikte; parti görevlerini yerine getirmek, parti tüzük ve programına uymak açısından, ülkedeki örgütlenme ile Avrupa örgütlenmesi arasında fark yoktur.

Kürdistan Devrimi illegal örgütlenmeyi zorunlu kılmaktadır. Bu açıdan Partimiz, legal örgütlenme koşullarından azami şekilde yararlanmayı kararlaştırmış olmasına karşın; illegal örgütlenmeyi temel almıştır. Bu açıdan, Avrupa örgütlenmesinde de illegal örgütlenmeyi, ülkedeki sıkılıkta olmamak kaydıyla kullanmak gerekiyor. Legal ve yarı legal sunuşlar yanında, tamamiyle illegal oluşumlar da olacaktır. Sömürgeci Türk Devleti'nin emperyalist bir pakt olan NATO'da Batı-Avrupa'daki

emperyalist devletlerle ortaklığı, NATO üyesi devletlerin istihbarat örgütleri arasındaki işbirliği, illegal çalışmalarımızda titizliği elden bırakmamaya zorluyor.

İllegal bir partinin temel örgütlenme birimi hücre'dir. Hayatın her alanında illegal parti hücreleri kurmak, derinleştirmek ve yaygınlaştırmak zorundayız. Bir partinin, bir parti üyesinin temel görevi budur. Özellikle yarım milyona yaklaşan Kürt kitlesinin Avrupa'da bulunuşu, çeşitli kuruluş ve çalışma alanlarına sahip oluşu, bu görevi bir kat daha artırmaktadır.

DIŞA DÖNÜK ÇALIŞMA-KİTLE ÇALIŞMASI:

Parti çalışmaları, içe yönelik ve kitlelere dönük, legal ya da illegal olsun bir bütündür. Bir bütünlük arzeden parti çalışmalarını anlaşılır bir somutluk içinde sunmak

için bazı ayırmalar yapacağız.

1-AVRUPA'DA ÜLKEYE YÖNELİK ÇALIŞMALAR VE GÖREVLER:

- Sömürgeci baskı ve politikaları protesto ve teşhir.
- Ulusal Kurtuluş Mücadelemizdeki çalışmaların ve pêşmergelerin başarılarının desteklenmesi ve propagandası..
- Cezaevlerindeki direnişlerin ve protesto eylemlerinin desteklenmesi.
- Avrupa'dan ülkedeki çalışmaları güçlendirecek kadro ve maddi olanaklar sağlamak..
- Düşmanın moralini çökertecek ve akla gelebilecek her türlü çalışma; Avrupa'dan ülkeye yönelik çalışma türleri olarak sayılabilir. Bu çalışmaları yapabilmek için; miting, yürüyüş ve diğer gösteri türleri, panel, sergi, yayın ve diplomatik çalışma gibi etkinlikler araç olarak kullanılır.

2-AVRUPA'DA YAŞAYAN KÜRTLERLE İLGİLİ GÖREVLER VE ÇALIŞMALAR:

Avrupa'da sayıları beşyüzbin olarak tahmin edilen ve yurtsever duyguları yüksek bir Kürt kitlesi yaşamaktadır. Avrupa'daki çalışmalarımızda bu gerçeği görüp çalışma yöntemleri geliştirmeliyiz. Devrimci çalışmada "kitle neredeyse sen de oradasın" bir şiardır.

Bir kitle, ancak, somut siyasal ve güncel demokratik taleplerinden yükselinerek örgütlenebilir. Bu doğru, Avrupa'da yaşayan Kürtler için de geçerlidir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, Avrupa'da yaşayan ve çoğunluğu işçi olan Kürtlerde yurtseverlik duyguları gelişkindir. Partimizin amaç olarak önüne koyduğu "ülkemizin bağımsızlığı ve ulusumuzun özgürlüğü" Avrupa'daki yurtsever halkımızın da siyasal talebidir. Bu amaca bağlılık ve gereğini yerine getirmek, halkımızın siyasal taleplerine de karşılık verecektir. Hele, KUKM'nin

ehlileştirilmek istendiği ve bu yapıya aday örgütlerin sömürgecilere kur yaptığı bir dönemde, özgürlük ve bağımsızlık mücadelemize daha bir titiz sarılmak gerekmektedir.

KUKM'ni ehlileştirmeye aday siyasi yapılara karşı amansız ideolojik mücadele yürütmek ve bu yapılar halkımıza teşhir edilmeleri zorunluluktur.

Avrupa'daki Kürt Halkı'nın demokratik talepleri;

- Azınlık olarak tanınma,
- Anadilde eğitim,
- Kürtçe radyo ve televizyon yayını,
- Seçme ve seçilme hakkı,
- Avrupa'daki yabancı düşmanlığı ile mücadele,
- Genel göçmen sorunları ve buna bağlı olarak aleyhteki yasa değişiklikleri v.b..

Yukarıda sayılan talepler, bizim de savunduğumuz demokratik taleplerdir. Eğer halkımızın güncel olan bu demokratik

taleplerini içten savunur ve örgütleyebilirsek; kitlelere yönelik çalışmalarda başarı kazanmış ve Parti görevini yerine getirmiş oluruz.

Tüm bu görevleri yerine getirirken, yürüyüş, miting, seminer, sözlü ve basın yoluyla propaganda, Newroz v.b. ulusal nitelikli geceler, gösteriler v.s. araç olarak kullanılmalıdır. Bunlar içinde, Kürt Halkı'nı, ulusal kurtuluş mücadelesinin durumu ve çalışmalarla ilgili bilgilendirme özel önem arz etmektedir.

Kitle çalışmasında özel bir yeri olan ve halkımıza yönelik çalışma yapan demokratik kitle örgütleri üzerinde ayrıca duracağız:

Siyasal çalışmada yan kuruluşlara her zaman ihtiyaç duyulabilir. Geçmişte ve günümüzde olduğu gibi gelecekte de duyulacaktır. Bunu bir yana bırakırsak; amacımız, Rızgari'nin belirlediği ilkeler doğrultusunda, demokratik kitle örgütleri içinde çalışmaktır.

Yan kuruluşlar olarak kurulan kitle

örgütlerinin -demokratik demiyoruz- geleceği yoktur. KOMKAR örneğinde olduğu gibi, ya parti ve dernek fonksiyonları içiçe, ya da dernek partinin önüne geçmektedir. Partinin siyasal durumu, kitle örgütünün gücünü olumlu ya da olumsuz yönde etkilemektedir. Ayrıca, bu tür örgütler, her zaman deşifreyona açık olmaktadır. Bu durum, Avrupa için de geçerlidir...

Bu açıdan demokratik kitle örgütleri çalışmasında;

- Şartları bulunan yerlerde demokratik kitle örgütleri -yan kuruluş demiyoruz- kurulmalı,
- Kitleleri çok olan örgütlere girilerek; bunlar, demokratik bir muhtevaya getirilmeye, sapmalardan kurtarılmaya ve Partimizin amaçları doğrultusunda etkilemeye çalışılmalıdır.

3-AVRUPALILARA YÖNELİK ÇALIŞMALAR:

Yurtdışında bir örgütün çalışmaları

tanıtım, diplomasi ve maddi kaynak bulmaya yönelik olur. Tüm bunlar bizim için de esastır. Buna ek olarak, bir de yayın faaliyetlerimizin belirli bir kısmını burjuva demokratik haklardan yararlanıp Avrupa'ya kaydırışımız söz konusudur.

Bu çalışmalar;

-Avrupalıları ulusal kurtuluş mücadelemiz konusunda duyarlı kılmak,

-Ulusal kurtuluş mücadelemize, onların her türlü desteğini sağlamak,

olarak özetlenebilir. Bu çalışmalarını yürütmek için, ortak örgütlenmeler ve insiyatifler, eylem birlikleri oluşturulmalıdır. En önemli çalışmalarımızdan biri de, Kürt Sorunu'nun uluslararası platformlara getirilmesini sağlamaktır. Tabii tek yönlü çalışma ile Avrupalıları çalışmalarımıza katamayız. Büyük bir ulusal kitle oluşturduğumuz Avrupa'da, sosyalizm ve demokrasi mücadelesinden ayrı duramayız. Bu, bizim enter-nasyonalist görevimiz olduğu gibi, bizi doğrudan doğruya da ilgilendirmektedir.

Avrupa'daki, emperyalizme, kapitalizme, faşizme, militarizme ve silahlanmaya karşı verilen mücadelede aktif olarak yerimizi almak zorundayız. Avrupa'daki sosyalizm ve demokrasi sorunlarıyla ilgilendiğimiz ölçüde, Avrupalıların mücadelemize ilgi duymaları ve desteklerini sağlarız.

Kadro ve iş durumumuz elverdiği ölçüde, bir kısım kadro ve sempatanlarımızı, Avrupa'daki siyasal ve demokratik örgütler içinde çalıştırmalıyız. Bunun için çeşitli yöntemler geliştirmeliyiz. Ancak, bu çalışmaların uzun vadeli sonuçlar almaya yönelik yapılacağını bilmeliyiz.

4-ENTERNASYONAL ÇALIŞMA VE GÖREVLER:

Avrupa, yalnız bizim değil, bütün ulusal kurtuluş ve devrimci mücadelelerinin üstlendikleri bir yerdir. Avrupa'nın bu özeliği, bize, enternasyonal ilişkiler için hem olanak sağlıyor ve hem de görev yüklüyor.

Devletlerle, uluslararası kuruluş ve örgütlerle diplomatik ilişki Partimizin Uluslararası İlişkiler Dairesi'nin görevidir. Ancak, Avrupa'daki ulusal kurtuluşçu ve devrimci örgütlerin militanlarıyla ortak eylemler, devamlı ilişkiler, bizim görevlerimiz içindedir. Bu ilişkiler hem yukarıdan aşağıya ve hem de aşağıdan yukarıya olabilir. Bunu biraz daha açarsak, şöyle bir sonuca varabiliriz:

Polit Büro ya da Merkez Komitesi düzeyinde götürülen ilişkiler ve yapılan ittifaklar, Partinin yukarıdan aşağıya vereceği emir ve talimatlara uygun ortak çalışmalarla her alanda gerçekleştirilir. Bunun tersi de olabilir.. Mahalli düzeyde götürülen ilişki, iş ve eylem birlikleri üst düzeyde ittifaka ve ilişkiye, diplomatik düzeye çıkarılır. Parti çalışması, birbirinden ayrılmaz bir bütün olarak sürdürülür.

Bu nedenle Avrupa'da örgütlenmeleri, temsilcilikleri bulunan dünyadaki bütün ulusal kurtuluş örgütleri ve devrimci örgüt-

lerle ilişkiler sıklaştırılmalıdır. Onların toplantılarına, gecelerine katılmamız, bizinkilerine de onlar davet edilmelidir. Onların mücadeleleri hakkında devamlı bilgi alınacağı gibi, onlar da bizim mücadelelerimiz hakkında bilgilendirilmelidir. Basın-yayın organlarımızda onların mücadelelerine yer vererek, ülkemizde ve Partimiz içinde tanınmaları sağlanmalıdır.

ÖZET OLARAK:

Kürdistan'ın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu amaçlamış olan Partimizin temel çalışma alanı ülkedeki mücadeledir. Bunun için tüm gücünü ülkedeki mücadelenin yükseltilmesine seferber etmiştir. Bu gerçeğe karşın; Avrupa, küçümsenmemesi gereken bir çalışma alanıdır. Verimli çalışıldığı takdirde, ülkedeki mücadelenin yükseltilmesine büyük katkıları olur. Zaten

Parti, bütün birimlerinin uyumlu çalıştığı bir canlı organizma olmak zorundadır.

Avrupa çalışmaları, ne olduğundan fazla abartılmalı ve ne de küçük gösterilmelidir. Abartma, Avrupa'da kümelenmiş ve ülke ile bağları olmayan grupların işidir. Küçümseme ise, uzun mülteciliğin fantezisidir. "Avrupa çalışması ne kadar küçük gösterilirse o kadar devrimci olunur" havası yaratılmıştır. Bunların parti ve ulusal kurtuluş gerçekleriyle ilgisi yoktur. Hedef; partiyi her alanda güçlü kılmak olmalıdır.

Son olarak; bir gerçekliği de her zaman gözönünde tutmak gerekiyor. Parti militanları için Avrupa'da kurumlaşmak bir hedef olamaz. Partinin Avrupa'da kurumlar yaratması ile kişinin kurumlaşmasını birbirine karıştırmamalıyız. Parti militanı, parti görevinin gerektirdiği her yerde çalışmaya hazır olan kişidir. Bu açıdan Avrupa çalışmalarını götüren yoldaşlarımız, her zaman ülkedeki çalışmalar için de hazırlıklı olmak zorundadırlar.

KKP (rızgari) AVRUPA 1. TEMSİLCİLER KURULUNDA

Av. Sekreteri'nin Yaptığı Konuşma

Değerli Temsilci Arkadaşlar
Yoldaşlarım!

Daha önce yapmamız gereken Temsilciler Kurulu toplantısı ve dolayısıyla yapacağım konuşma biraz gecikmiş oldu. Çünkü çalışma arkadaşlarımla sıkıntılarını, beklentilerini bilmekteyim. Sıkıntılarınız; Kürdistan'da neler oluyor? Örgütlenmemiz nereye gidiyor? Örgütlenmede hangi aşamadayız? gibi sorularda toplanabilir.

Ben arkadaşlarımla duydukları sıkıntıyı ve beklentilerini bir olumluluk olarak değerlendiriyorum. İnsan sorumluluk duyduğu

şeyden sıkıntı duyar. Başka bir deyimle; sorumluluk duygusu olmayanın sıkıntısından da söz edilemez.

Böyle bir toplantının gecikmesi çalışmalara ve koşullara bağlı bir olaydır. Toplantıyı olgunlaştıracak örgütsel çalışmalar ise birinci nedendi..

Konuşmamda mümkün olduğu kadarıyla sıkıntı duyulan konularda bilgilendirme yapacağım. Ancak, alışılmışın tersine; örgütsel konumuz ve çalışmalara değindikten sonra, genel bir siyasal değerlendirme yapacağım.

ÖRGÜTSEL GELİŞMEMİZİN TARİHÇESİ:

Arkadaşlar,

Örgütsel gelişmemizin tarihçesi konusunda, Avrupa Sekreterliği görevine başladığım 11 Ağustos 1986 günü Avrupa Dengê Komal toplantısında yaptığım konuşmada değinmiştim. Söz konusu konuşma yayın organımız RIZGARÎ Dergisi'nde de yayınlandı. Onun için aynı şeylere değinmiyeceğim. Ancak, içinde bulunduğumuz durumun ve örgütsel sürecimizin kavranabilmesi açısından, yakın bir kesite değinmek, bir değerlendirme yapmak zorunluluğunu duymaktayım.

Partimiz, Kürdistan Devrimi içinde doğmuş ve kök salmıştır. Bu yönüyle Kürdistan'ın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde bir ögedir. Bu yanıla Kürdistan Devrimci Hareketi'nin içinde bulunduğu değışmelerden, olumlu ya da olumsuz şartlardan bizim de etkilenmemiz diyalektik gerçekliğin bir sonucudur. Soruna bu genel doğru

içinde yaklaşmak, bizi gerçekçi sonuçlara ulaştırır.

12 Eylül Askeri Darbesi, Türk "Sol"u ve Kürdistan Devrimci Hareketi açısından ağır bir yenilgiye neden olmuştu. Bu genel kabulden öte, biz, Türk ve Kürt devrimci hareketlerinin, muhtevalarından gelen özellik nedeniyle, 12 Eylül öncesi yenilgiye uğramış oldukları düşüncesini taşıyorduk. 12 Eylül'e gelinceye kadar, büyük operasyonlar geçirmiş örgütlerin, bütün hiyerarşik şeması, kadroları, parasal kaynakları, ilişkileri v.s. tümü polis tarafından bilinmekteydi. Bu bilindiği içindir ki, darbeciler, devrimci hareketi bir ay gibi kısa bir sürede ezibildiler.

Yenilgiyi esas bu noktada armak gerek. Hiyerarşik yapısı, kadroları, çalışma yöntemleri, ilişkileri, maddi kaynakları polisçe bilinen bir illegal örgüt, başından yenik düşmüştür.

Kimsenin kimseyi dinlemediği, "hızlı" devrimciliğin yaşandığı 12 Eylül öncesinde,

daha güçlü taaruz için geri çekilme önerilerine, derlenip toparlanmaya, birliktenlikler oluşturmaya kimsenin aldıracağı yoktu.

Rızgari Siyasi Hareketi olarak doğruluğuna inandığımız bu düşüncenin hayata geçirilmesi için 1979 yılı boyunca didinip durduk. Belirttiğim ortamda bir sonuç almak mümkün olmadı. Ama, bu düşüncüyü pratiğimize uyguladık. 1979 yılında geri çekilerek örgütsel ve siyasal çalışmaya ağırlık verdiğimiz, yapılan başarılı çalışmalar, bizi, beklediğimiz Askeri Darbe karşısında şaşkınlığa uğratmadı. Bütün illegal örgüt ve siyasal hareketlere mensup kadroların canlarını kurtarmak için yaşadıkları paniği yaşamayan tek siyasal hareket Rızgari oldu. Ülke terkedilmedi. İlegal çalışmalar sürdürüldü. Hatta örgütün maddi ihtiyaçlarının sağlanması için silahlı eylemler de yapıldı.

İlegal siyasal çalışma rizokolarla doludur. Nitekim 1982 ve 1983 yıllarında ağır darbelerle karşılandı. Örgütün bunca ağır darbeler yemesinde, silahlı eylemlerin zamanında

durdurulamayışı, kadro ve kaynakların transferindeki yönetim yanlışlığı neden oldu.

1983'ten sonra, Kürdistan'ın diğer parçalarında bulunan bazı yönetici kadrolar, yeniden Kuzey Kürdistan'a gönderildi. Sınırdaki geçişte iki kişinin ölümü ve bir kişinin ağır yaralanması ile sonuçlanan çatışma çıktı. Bir arkadaşımızın yakalandığı çatışmada, diğer arkadaşlarımız kaçmayı başardılar.

Esas çalışma alanına ulaşmayı başaran arkadaşlarımızın program dışı çalışmaları, deşifreyona ve erken yakalanmalarına neden olmuştu. 1984 yılında karşılaşılan üçüncü ve ağır bu operasyondan sonra, 12 Eylül öncesi ya da 12 Eylül'den hemen sonra tutuklanıp da cezalarını bitirmek üzere olan kadroların çıkışı beklenmeye başlanmıştı.

1985 yılının başından itibaren cezaevlerindeki bazı arkadaşlarımız cezalarını bitirip tahliye oldular. Bir kısmı örgüt kararıyla

yurt dışına çıkarıldı. Cezaevlerinden yeni çıkan arkadaşlarla, çalışmaları sürdürmekte olan arkadaşlar Kürdistan'ı, siyasi hareketimizin geçmişini, bugününü ve geleceğini birlikte değerlendirdiler. Çalışmalarla ilgili raporlar örgüte sunuldu. Cezaevindeki arkadaşların örgüte sundukları "HAPİSHANE RAPORU" adı altında kitap olarak yayınlanmaya başlandı. (Daha önce 1. Cilt'i yayınlanan Hapishane Raporu'nun 2. Cilt'i ise, basıma hazırlanmış durumdadır)

Geniş değerlendirmeler sonucunda şu prensip kararlarına varıldı:

- 1-Sürece devam edilecek,
- 2-Siyasi Hareketimizin en acil ihtiyacı olan parti düzeyindeki örgütlenme yaratılacak,
- 3-Kürdistan'da ulusal kurtuluştan yana olan bütün güçleri içinde toplayacak ortak bir taaruz cephesi oluşturulmaya çalışılacak,
- 4-Radikal Türk Solu ile ittifaklar hedef-

lenecek,

5-Uluslararası ilişki ve ittifaklar aranacak.

1985 yılında varılan prensip kararlarının hangisi ne oranda hayata geçirildi? Şimdi de bunlara değinmek istiyorum.

Rızgari, Kürdistan'daki devrim sürecine ağırlığını geçmişte olduğu gibi bugün de koymuş bir siyasi harekettir. Oluşturulan yeni kurumlarla güçlenen, kehdine alternatif olarak bakılan, bulunmadığı yerlerde eksikliği duyulan bir duruma erişmiştir.

Örgütlenme çalışmalarımız Rızgari'nin reorganizasyonu ile başlamış ve Rexistina Rızgariya Kurdistan adı altında parti örgütlenmesine ulaştırılmıştır. Son Genişletilmiş Merkez Komitesi Toplantısı'nda ise, adı Partiya Rızgariya Kurdistan olarak değiştirilmiştir. Siyasi Hareketimiz bir tüzük ve programa kavuşmuştur. Yukarıdan aşağıya geniş bir iş bölümü ve hiyerarşik bir yapı oluşturulmuştur. Çalışmalarda ülke örgütlen-

mesine ağırlık verilmiş; kadro ve maddi olanaklar, ülke örgütlenmesinin emrine sunulmuştur. Kürdistan'da ve metropolde saptanan bölgelerin tamamına yakın kısmında Bölge Komiteleri düzeyinde örgütlenme gerçekleştirilmiş, alta doğru örgütlenme ise hızla sürdürülmektedir. Ülkede grupsal olarak Partimize katılmak isteyenlerle ilişkiler ve görüşmeler sürdürülmektedir.

Partimiz, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin silahlı mücadele ile kazanılacağı inancındadır. Ve yine en büyük eksikliğimizin bizi yeni bir muhtevaya da ulaştıracak olan askeri örgütlenme olduğunun bilincindedir. Partimizin yeni çalışma dönemindeki ağırlığını askeri örgütlenme oluşturacaktır. Askeri örgütlenmenin siyasi ve maddi şartlarını oluşturmak için yoğun çalışma yapıldı ve yapılmaya devam ediliyor.

Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi veren güçleri ortak bir taaruz cephesinde toplama girişimi olarak ilk elde KUK ve KAWA ile KÜRDİSTAN ULUSAL KURTU-

LUŞ BİRLİĞİ oluşturuldu. Her ne kadar KUK'un Kürdistan Ulusal Kurtuluş Birliği oluşmasından sonra, TEWGER içindeki T-KDP/Ulusal Örgüt ile birleşmesinden sonra dondurulmuşsa da, yönelim itibariyle önemlidir. Unutulmamalıdır ki, KUKB, Partimizin siyasi tarihinde Kürdistanlı örgütlerle yapmış olduğu ilk ittifaktır. Partimiz, dışımızda gelişen siyasi olaylar nedeniyle ittifak çalışmalarında duraksamadı ve duraksamıyacak. Genel taaruz cephesinin yaratılması görevi önümüzde durduğu sürece çalışmalarımız sürecektir.

Partimiz radikal Türk "Solu" ile ittifak çalışmaları içinde TKP/ML ile ittifak gerçekleştirdi. İmzalanan ittifak, TKP/ML'nin kongresinden sonra bölünme ve kendi içinde yoğun tartışmalara neden oluşu yüzünden, TKP/ML'nin isteği üzerine donduruldu. Dondurulan ittifak ilişkisi olumlu ya da olumsuz sonuçlanabilir. Yani hayata geçirilebilir de, kaldırılabilir de.. İttifak ne tür sonuç verirse versin; radikal Türk

"Sol"u ile ittifak arayışı çalışmalarımızı sürdürmek zorundayız. Çünkü, radikal Türk "Sol"u ile ittifak, Partimiz için stratejik bir hedeftir.

Partimiz, başta I-KDP olmak üzere, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki örgütlerle ilişki ve ittifak arayışı içinde çalışmalarını sürdürüyor. Bunun yanısıra, henüz açıklanacak olgunluğa erişmemiş bazı ulusal kurtuluş hareketleri ile ilişkilerimizin varlığını vurgulayarak geçiyorum.

Siyasal bir çalışma, bir parti çalışması böyle olur, bu aşamalardan geçer. Tabi bugün ulaştığımız yere bir çırpıda varılmadı. Çok zor günler geçirdik. Önümüze çıkan her zorluğu devrimci bir sabır ve inatla yenmeye çalıştık. Halen de önümüzde aşmamız gereken bir yığın zorluklar var. Aynı inanç ve gayretle bu zorluklar da aşılabacaktır. Arkadaşlarıma açıkça söylemek isterim ki, Partimiz kendi tarihsel sürecinin en iyi yerindedir. Bugün varılan yere, tüm

arkadaşlarımızın fedakar ve inançlı çalışmaları sonucunda varılmıştır. Bu vesile ile Rızgari için emeği geçen, Kürdistan'da, sömürgecilerin zindanlarında ve gerekse yurtdışında militanca mücadele veren yoldaşlarımızı minnet ve saygı ile anmayı bir görev sayıyorum..

Değerli arkadaşlarım,

Siyasi bir Parti olarak önümüze koyduğumuz temel hedeflere ulaşmak için didinip dururken, içimizde "bu işler böyle gitmez" diyen, "nasıl gideceğini de bilmeyen" bazı insanlar türedi. Her zamankinden daha çok bütünlüğe, özverili çalışmaya ihtiyaç duyulduğu bir dönemde, yeni sürecimizin yükleyeceği görev ve sorumluluktan korktukları için gemiyi terkettiler. Hepsi de Avrupa'da olan bu eski arkadaşlarımızı kaybetmemek için ikna yöntemleri sonuna kadar işletilmiştir. Onlara karşı kazanıcı, sabırlı ve esnek davranılmıştır. Ama, onlar kendi yollarını çizmişlerdir. Onlara artık "güle

güle" demekten başka elimizden bir şey gelmez.

Yeri gelmişken bir şeye değinmek, siz genç yönetici arkadaşlarıma bir şeyi anlatmak isterim.

Bir ulusun ulusal kurtuluş mücadelesini amaçlayarak yola çıkmış bir partinin her zaman sorunları olacaktır. Ulusal ve toplumsal kurtuluş görevi yüklenmiş, böylesine büyük bir sorunu çözmeyi önüne koymuş bir parti sorunsuz düşünülebilir mi? Sorunlarla, sorunlarla içiçe yaşamayı göze almalıyız. Bir devrimcinin görevi önüne çıkacak her sorunu çözmektir. Sorunları Kürdistan Devrimi ve Partimizin çıkarları yönünde çözmeliyiz. Devrimci bir parti içinde yapıcı çalışma, devrimci mücadeleyi yükselten çalışma budur. İş, bozucu yanından alıp, kestirip atmak kolaydır. Fakat bu, partisel çalışmanın dıştaladığı bir yöntemdir. Yönetici arkadaşlarımdan Parti sorunlarını çözmeye birinci, yani zor olan, fakat, devrimi ve Partiyi ilerletecek, yapıcı,

bütünselliğimizi pekiştirici yöntemi araç olarak seçmelerini istiyorum.

AVRUPA ÇALIŞMALARI:

Biraz da Avrupa'daki çalışmalara değineceğim.

Göreve başladığım ve bugüne kadar sorumluluğu ilk bir yıl kurumsal ve bir yıldan beri de kişisel olarak taşıdığım Avrupa örgütlenmemizin çalışmalarına değinmeden önce, Avrupa'yı kısaca değerlendirmek istiyorum.

Göreve başladığım 1986 Ağustos'unda 12 Eylül Darbesi'nin üzerinden altı yıl geçmiş, Türkiye'de parlamento seçimleri ile mahalli seçimler yapılmıştı. Türkiye, Avrupa'da "demokrasi taaruzuna" geçmiş ve yoğun çalışmalar sergilemekteydi. Bu çalışmalar etkisini göstermeye başlamış ve altında önemli ekonomik çıkarlar bulunsa da, Türkiye'yi Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na şikayet edip dava açtıran beş devlet (İsveç, Norveç, Danimarka, Fransa ve

Hollanda) şikayetlerini geri almışlardı.

Mültecilik ağır bir bunalıma girmiş, apolitikleşme ve lumpenleşme alabildiğince gelişmişti.

Ülkedeki gelişmelere bağlı olarak örgütler parçalanmış, dağılan kadroların çoğu şaşkına dönmüştü. Örgütsüz konuma düşüp de, devrimci olarak kalmaya kararlı bir yığın kadro, belirsiz bir beklenti içine girmişti.

PKK'nin ülkedeki abartılan ve olduğundan çok değişik gösterilen silahlı eylemleri, Avrupa'daki kitle tabanını tutmuştu. Tabii bunda PKK'nin uyguladığı baskı ve sindirme politikasını gözden ırak tutmamak gerek.

Yine bu dönemde PKK, Avrupa'da sömürgeci Türk Devleti'nin istediğini yerine getiriyormuşçasına, kendi içindeki muhaliflerini, dışındaki yurtsever ve devrimcileri öldürüyordu. PKK'nin kendi dışındaki devrimci ve yurtsever güçlere saldırısında en baştaki hedefi Rızgari olmuş, Deventer Newrozu'na, Lavriyon'daki arkadaşlarımıza kanlı saldırılar düzenlemişti. Bir çok yörede

arkadaşlarımız, Kürdistan Press'in gönüllü dağıtıcıları ya dövülmüş ya da tehdit edilmişlerdi.

PKK'nin sömürgeci siyasete malzeme teşkil eden eylemleri yüzünden, bir bütün olarak KUKM "terörist" damgası yemişti. Terörist damgası yiyen bir mücadelenin Avrupa'da kamuoyu desteği yitirmesi doğal bir sonuçtu.

TİP ile TKP'nin birleşmesinden oluşan TBKP yöneticileri, Türk Devleti'nin programı içinde ve kendi burjuvazileriyle uzlaşarak Türkiye'ye döndüler. TBKP'nin legal dönüşü devam etmektedir.

Bu olumsuz şartların, en yoğun bir dönemde, aldığımız görevi yürütmeye çalıştık. Çalışmalarımızda bir çok eksik ve yanlışlarımız da oldu. Hedeflediğimiz bazı çalışmalara ulaştık ve hatta aşttık. Ama, bazılarında ise ulaşamadık. Çalışmalarımızda önceliği ülke çalışmalarının desteklenmesi ve yükseltilmesi oluşturdu. Tüm kadro ve maddi olanaklarımızı hiç bir rezerv koymaksızın,

ülke örgütlenmesinde kullanılmak üzere Parti Polit Büro'su'nun emrine sunduk.

Bir parti, oluşturduğu kurumların organik bileşiminden oluşur. Bu genel doğrudan hareketle, Partimize kurumlar kazandırmak için bilinçli çalışmalar yaptık. Bu bağlamda:

- Önce 15 günlük çıkan ve bugün haftalığa ulaşan bir gazetemiz ve ajansımız vardır.
- Bugün Parti Basın Yayın Merkezi tarafından yayınlanmakta olan, Merkez Yayın Organımız Rızgari'nin, yeniden yayını Avrupa Sekreterliği tarafından başlatıldı.
- Cezaevlerindeki arkadaşlarımıza yardımı doğrudan üzerine alan Hapishane Fonu oluşturuldu.
- Partimiz teknik işlerde başka örgütlere muhtaç durumdan, herkese yardım edebilecek düzeye yükseltildi.
- Uluslararası İlişkiler Dairesi oluşturuluncaya kadar diplomatik ilişkilerin çoğu Avrupa Sekreterliği'nce yürütüldü.

-Gerçek demokratik kitle örgütleri niteliğindeki iki örgütün yönetimine arkadaşlarımız seçildi.

-Bulunmadığımız ülkelerden biri olan İngiltere'de temsilcilik oluşturduk. Arkadaşlarımızca etkin çalışmalar yürütülmektedir.

-Uğradığımız saldırılara ve içinde bulunduğumuz dezavantajlara rağmen, çalışmalardan geri adım atmama kararı alıp uyguladık. Arkadaşlarımızı savunmasız bırakmayacak tedbirler geliştirdik.

Kalıcı kurumlar oluşturmaya yönelik çalışmalarımızın yanı sıra, Avrupa'da yapılması gereken çalışmaların ve eylemlerin içinde arkadaşlarımızı en ön saflarda görmek mümkündür.

Partimiz, "bu işler böyle gitmez ~~fakat~~, nasıl gideceğini bilmez" cilerin kafa bulandırıcı ve Partiye yönelik provakasyonlarına karşı mücadele etmiş ve etkisizleştirmiştir. Siyasi Hareketimiz içinde bir ~~elin~~ beş

parmağını geçmeyecek sayıdaki bu insanlar "bu işlerin böyle gitmeyeceğini" tartışa dursunlar.. Partimiz amaçladığı yolda ilerliyor ve gelişiyor. Birçok alanda değişik örgütlerde çalışmış yeni arkadaşlar aramıza katıldı. Kendilerini dünyanın merkezinde ve örgütün vazgeçmiyeceği insanlar olarak görenlere, en iyi cevabın da bu olduğu kanısındayım.

Çalışmalarımızdaki başarı ve başarısızlıkları en iyi değerlendirecek durumda olan siz yakın çalışma arkadaşlarımdan oluşan Temsilciler Kurulu'dur. Bizi eleştirmekten sakınmayın. Bizi eleştirin ki, hatalarımızdan arınabilelim. Hiç bir zaman ne eleştirmekten ne de eleştirilmekten korkmadık. Çalışan, görevlerini yerine getiren arkadaşlarımızın eleştirilerinin başımız üzerinde yeri vardır. Parti düzeyinde, iş yapmayan, görevlerini yerine getirmeyen, müzmin muhalifliği adet edinmiş mızımız insanları dinlemeye bu saatten sonra tahammül edemeyeceğimizi bilmenizi isterim.

Değerli arkadaşlarım,

Bir şeye katılmadan o şeyi düzeltmek mümkün değildir. Örgüt çalışmalarına, bazı uygulamalara eleştirilerimiz de olabilir. Hem işe katılacağız ve hem de yordamınca eleştirilerimizi yapacağız. Haklı eleştiriler er geç amacına ulaşır. Doğru ve gerçek her zaman hükmünü icra eder. Örgütsel çalışma ancak bu yöntemle sürdürülür. Yoksa dışarıdan gazel okuyarak değil.. Başka bir düzeyde yaptığım konuşmanın bir bölümünü burada tekrarlamak istiyorum:

"... Kurtarıcılar beklemeyin.. Rızgari'-de ne kurtarıcı ve ne de kurtarıcılığa soyunmuş kişi ya da kişiler vardır. Rızgari süreci boyunca kolektif önderliği amaçlamıştır. Sorumluluklar da, başarı da, başarısızlıklar da ortak-tır. Aksini düşünenler sorumluluktan kaçan, yerine getirmediği görevlerin sorumluluğunu başkalarına yıkmak isteyen kişilerdir... Rızgari, Kürdistan

Ulusal ve Toplumsal Kurtuluş Mücadelesi'nde bir devrimci öge olup kimse- nin tapulu mülkü değildir. Rızgari'nin esas sahipleri, benim sessiz kahramanlar diye nitelediğim canla başla çalışan ve her gün sayıları artmakta olan mütevazi yoldaşlarımızdır..."

Parti düzeyinde şiarımız **SESSİZ KAHRAMANLARI ÇOĞALTALIM!** olmalıdır.

GENEL SİYASAL DEĞERLENDİRME:

Yoldaşlar,

Dünya bizi de, ulusal kurtuluş mücadelemizi de etkileyen bir değişimi yaşıyor. Süper güçlerin nüfuz yarışmasının yarattığı savaş, istila ve askeri darbeler dünyayı yordu. Dünyanın yorulduğunun bilincindeki süper güçler, bir dinginlik döneminin yaşanması için uzlaşmaya varmışlardır. Dünyadaki kanayan yaraların pansumanına başlandı bile.. Orta-Amerika'da, Afrika'nın Güneyi'-

nde ve Orta-Doğu'da savaşan güçler, ardi- ardına barış masalarına oturmaya başladılar.

Tüm olup bitenleri Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilen BM Genel Sekreteri Cuellar' ın diplomatik başarısına bağlayamayız. Bu, işin görünen yanısıdır. İşin kaynağında ise, yukarıda da değindiğim gibi; dünyadaki nüfuz yarışmasının tarafları arasında "**dünya bir dinginlik yaşanması**" konusunda varılan konsesüs (uzlaşma)dür.

Ben daha çok dünyadaki bu değişimin bizi etkileyen yanına, Orta-Doğu'daki gelişmelere değinmek istiyorum.

Orta-Doğu'da kısa bir zaman parçası içinde dinginliğe yönelen önemli adımların atıldığını görürüz. Sırasıyla ele aldığımızda;

-Sovyetler Birliği, Afganistan'daki işgal kuvvetlerini kademeli olarak geri çekme- yi kararlaştırdı ve hemen uygulamaya soktu.

-Afganistan'daki barışçı görüşmelerin önünde engel teşkil eden ve artık em- peryalizmin kendisine ihtiyaç duymadığı

Ziya-Ül Hak, bir suikast sonucu "Hakkın Rahmetine" kavuştu. Ardından parlamento seçimlerine gidilerek "demokratikleşme" yolunda ilk adım atıldı.

-İki milyon kişinin hayatına, milyonlarcasının yaralanmasına, sakat, yersiz-yurtsuz kalmasına yol açan, sekiz yıllık İran-İrak Savaşı sona erdirildi.

-İsrail'in işgali altındaki Filistin topraklarında, Filistin Halkı'nın direnişi başladı. Ardından Filistinlilere yönelik İsrail'den daha büyük katliam gerçekleştirmiş olan Ürdün, egemenliği altındaki Filistin toprakları üzerindeki egemenliğine son vererek; bağımsız Filistin Devleti'nin yolunu açtı. Bütün bunlar, ABD Dışişleri Bakanı Schultz'un Orta-Doğu'daki mekik diplomasisinin ardından gerçekleşti. Nihayet Kasım 1988'de kısa sürede otuzdan fazla devletin tanıdığı bağımsız Filistin Devleti kuruldu.

-Lübnan'da iç savaş sona erdirici çalışmalarda ilerlemeler var. Burada da

görev Suriye'ye verilmiş.

-Uzun zamandan beri aralarında müzakereler kesilmiş bulunan Kıbrıs'daki Rum ve Türk taraflar, anlaşmak için BM Genel Sekreteri'nin gözetiminde masaya oturdular.

Yukarıda dökümünü yaptığımız Afganistan, Pakistan, İran-İrak barış görüşmeleri, Lübnan, Filistin ve Kıbrıs sorunlarında henüz bir sonuca ulaşılmamıştır. Zaten bunlar bir çırpıda olup bitecek şeyler değildir. Önemli olan, bir takım engellerin varlığına karşın; sorunların ardı ardına dinginlik sürecine sokulmuş olmasıdır.

Dinginlik sürecine sokulmuş olan Orta-Doğu'daki sorunlar, kalıcı çözümlere ulaşabilecek mi? Buna şimdiden evet demek olanaksız. Ancak, birbirine karşı tarafların çıkarlarının kesiştiği noktalarda çözüme ulaşılabilir. Örneğin; İran-İrak Savaşı'nda, Irak'ın yenilmemesi ABD ve SB'nin çıkarlarının kesiştiği nokta olduğu için, İran,

psikolojik olarak hazır olmadığı bir anda ateşkesi kabul ederek, savaşı durdurmak zorunda kaldı. Böylece Humeyni'ye de Mekke yerine, Kum Kenti'nde, evinin yanındaki camide namaza devam etmek düştü.

Şimdi de Orta-Doğu'nun kanayan en önemli yarası Kürdistan'a gelelim.

Kürdistan sorunu, Filistin sorunu kadar popülerlik kazanmamışsa da, siyasi boyutları itibariyle, Orta-Doğu'nun en önemli sorunudur. KUKM'nin talepleri, ülke olarak Kürdistan'ın jeo-politik konumu, birinci derecede elliye yakın devleti ilgilendiriyor.

Kürt halkı, NATO üyelerinden biri olan TC'ne karşı bağımsızlık talebiyle ulusal kurtuluş mücadelesi veriyor. Bu, sonuçta NATO'dan toprak talebi demektir.

Kürdistan'daki mücadele, Sovyetlerin hemen yanibaşında ve nüfuz yarışında olduğu bir bölgede devam ediyor. Üstelik Kürdistan'ı sömürgeleştiren Suriye ve Irak

gibi devletlerle yakın işbirliği ve ittifak içindedir. Bu durum SB'ni, giderek Varşova Paktı içindeki "sosyalist" bloku ilgilendiriyor.

İsrail, mücadelenin yöneldiği Irak ve Suriye ile olan düşmanlığından ötürü Kürt sorunuyla ilgili.

Hepsinden önemlisi, KUKM dört sömürgeci devlete karşı verilmek zorunda ve dünyada dört devlete karşı verilmiş ulusal kurtuluş mücadelesinin bir örneği yoktur.

Bütün bunların, bizleri, başarılması gereken ne kadar zor problemlerin beklediğini anlatacağı kanısındayım.

Demin değindim. Kürdistan sorunu Orta-Doğu'nun en önemli sorunudur. Ama, önemi oranında popüler değildir. Örneğin; İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki en büyük toplu katliamı Kürt Halkı yaşadı. Buna karşın dünyadan katliamın boyutuna uygun protestolar yükselmedi. Elbette bunda bizim de, mücadelemizi anlatacak kurumları

yeterince oluşturamamış oluşumuzun da payı vardır. Ama, en önemli neden, Kürdistan Sorunu'nun popülerleştirilmemesinde emperyalist pakt ile "sosyalist" devletlerin çıkarlarının çakışmasıdır. Öyle ki, Irak'ın kimyasal silahlarla Kürt Halkı'nı katletmesine, SB'nden en ufak bir protesto sesi dahi duyulmadı.

Kürt Halkı bütün gücüyle mücadeleye devam ediyor, etmeye de kararlı. Ancak, yorulan dünyanın kalbinde, Orta-Doğu'da mücadelesini sürdüren Kürdistan da, "**dünyanın dinginleştirilmesi**" programı içindedir. Bu, kendisinin taraf olmadığı, fakat, kendisine dıştan dayatılmak istenen bir olgudur. Kürt Halkı'na karşı kullanılan kimyasal silahlar ve Irak-İran Savaşı sırasında ve sonrasında sivil halka yönelik kitle katliamlarına göz yummuş, bu programın bir sonucudur. Dünyanın dinginliğe kavuşması için uzlaşmaya varmış süper güçler, Orta-Doğu'nun da dinginliğe kavuşması için,

Kürdistan'daki mücadeleyi belli bir yere, belli bir çerçeveye oturtmak istiyorlar. Bu da KUKM'nin **ehlileştirilmesi** olarak karşımıza çıkıyor.

Ehlileştirme programı içinde, sömürgeci devletlerin, Kürt Halkı'nın varlığını ve kültürel bazı haklarını tanıması, buna karşın silahlı ve illegal mücadeleye son verilmesi amaçlanıyor. Bir yandan sömürgeci devletler diplomatik olarak buna zorlanırken, Kürt halkı ise, kitlesel katliam, her türlü araç-gereç ve siyasal destekten yoksun bırakılarak, buna zorlanıyor.

Gelişen siyasal olaylar, Kürdistan'daki bazı siyasal yapıların, geçmişten gelen ideolojik ve siyasal yönelimleri de buna hizmet ediyor. Bunun en tipik yaşandığı yer, çıkışta temel mücadele alanımız olarak seçtiğimiz Kuzey Kürdistan'dır.

Sömürgeci T.C.'nin, Kuzey Kürdistan'daki mücadele ile Türk "Solu"nu birlikte ehlileştirme programı vardır. Patronu ABD'nin

isteğine uygun olarak programını uygulamaya koymuştur bile.. Bu çerçevede TBKP yöneticileri, legale çıkma uğruna yıllarca savundukları birçok temel tezlerinden geri adım atarak; legal parti kurmak için Türkiye'ye gittiler. "Komünist, bölücü ve irticai hareketleri ezmek için" darbe yaptıklarını söyleyen EVREN, bugün komünist partisinin kurulmasından yana olduğunu açıklıyor. Yine, bugün Kürt halkından, Kürt dilinden, Kürt sorunundan sözediliyor. İşin garip tarafı, bunlardan sözedenenlerin, yıllarca Kürt halkının varlığını, dilini, Kürdistan sorununu yok sayarak Türkiye'yi yönetmiş olanlar olmasıdır.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin temsilcilerinin, Kürt sorunu karşısındaki çarkedişlerine, yıllar boyu süren mücadelenin etkisi inkar edilemez. Ancak biz, Türk Devleti'nin, "dünyanın dinginliğe sokulması" programı çerçevesinde zorlandığını, gözardı edemeyiz. Oynayan, oynanmak istenen oyunları bilirsek sömürgecilerin oyunlarını bozar, alternatif

siyasetler oluşturabiliriz.

Evet! Bugün sömürgeci T.C.'nin Kürt sorunu için programı şudur: Kürt Halkı'nın varlığını, dolayısıyla dilini kabul etmek, radyo ve televizyonda Kürtçe yayın ve bazı kültürel hakları -kültürel özerklik değil-tanımadır. Yine bu çerçevede legal Kürt örgütlenmelerine izin vermektir.

Türk Devleti'nin programını hemen uygulamaya geçireceğini iddia etmiyoruz. Sömürgeci Türk burjuvazisinin de kendi içinde sorunları vardır. Bunun başında, altmışbeş yıldır uyguladığı anti-Kürt ve anti-komünist politikanın yarattığı sonuçlar vardır.. Kürt halkının varlığının ve bir takım kültürel haklarının tanınmasına hazır olmayan kesimleri, yavaş yavaş alıştırmamız gerekiyor. Bunun başında da işgalci Türk Ordusu geliyor. Ama, bu programın hayata geçirileceğini, hep birlikte görüp yaşayacağız..

Sorunun diğer yanı, ideolojik ve siyasal

yapılanmalarıyla ehlileştirilmeye aday Kuzey Kürdistanlı örgütlerin varlığı ve yaratacağı tehlikelerdir. Bunlar Kürdistan'da iki eğilimi temsil ediyorlar:

Birisi, TKSP ve PEŞENG'in temsil ettiği ve bizim "sağ oportünist" diye nitelediğimiz akımdır. Bu örgütlerin öteden beri çalışmalarındaki ağırlığı Türkiye'de burjuva demokrasisi için mücadele oluşturmuştur. Sosyalşöven Türk "Sol"unun kuyruğuna devamlı takılıp kalmışlardır. Bu örgütler, T.C.'nin uygulayacağı programda ilk elde tercih edilir örgütler olacaklardır.

Diğeri ise, Genel Sekreterleri Abdulllah Öcalan'ın ağzıyla açıklandığı gibi, "Türkiye'den toprak talebi olmayan" PKK'dir. Kendi dışında herkesi hain, işbirlikçi ilan eden, hele hele otonomici deyip küfretmediği örgüt bırakmayan PKK, sivri çıkışlarına rağmen; ehlileştirilmeye en yakın örgüttür. Hatta bu konuda sağ-oportünist örgütlerden de öndedir.

Biz bunu, PKK Genel Sekreteri'nin bir gazeteciyle yaptığı röportajdan yükselerek söylemiyoruz. PKK, Suriye'yi sömürgeci devlet statüsünden çıkararak, ona anti-empyralist ve devrimci muhteva vermekle, başından beri ehlileştirilmeyi kabullenmiştir. Onun için, PKK, sömürgeci Türk burjuvazisine, Genel Sekreterleri aracılığı ile davetiye çıkarmasını, şirin görünme çabalarını yadırgamış değiliz.

Yoldaşlar,

Partimiz dünyadaki bu gelişimin ve Kürdistan üzerinde oynanmak istenen oyunların bilincindedir. Bağımsızlıkçı tavrımızdan, Kürdistan Devrimi'nin gerektirdiği illegal örgütlenmeden, silahlı direnişe hazırlanmaktan asla taviz vermeyeceğiz.

Partiya Rızgarıya Kurdistan varolduğu sürece, Kürdistan Devrimi'ni ehlileştirmek isteyenler, ehlileştirilmeye aday olanlar, amaçlarına erişemeyeceklerdir. Anti-sömür-

geci mücadelenin temel tezlerinden taviz verenler, her fırsatta teşhir edileceklerdir.

P.R.K., Kürdistan'ın Ulusal ve Toplumsal Kurtuluşu için saptadığı temel tezlerinin ışığında, devrim yolunda ilerleyecektir. Bizim, sömürgecilere verilmiş bir sözümüz, çıkarmış olduğumuz bir davetiye yoktur. Yalnız halkımıza verdiğimiz söz vardır:

BAĞIMISIZLIK VE SOSYALİZM!

YAŞASIN ULUSAL VE TOPLUMSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN DEVRİMCİ PARTİMİZ: PARTİYA RIZGARIYA KURDİSTAN!

03. Aralık 1988

ÜYELERİMİZE,
TEMSİLCİLİKLERİMİZE,
TÜM PARTİ ÜNİTELERİNE.

Yeni Yıl Mesajı

Yoldaşlar,

1988 yılını bitirdiğimiz bu günlerde, siyasi görev ve sorumluluklarımızın bilincinde, daha atılgan, özverili ve hatalardan arınarak 1989 yılına girmeye hazırlanmalıyız. Bir yılı daha geride bırakırken, geçmişimizi,

mücadelemizin boyutlarını gözden geçirmek; kendimizi bize dayatılan burjuva hayatın akıntısına kaptırmamalıyız. Görevlerimiz ağır, sorunlarımız ciddidir. Bu sorumlulukla hareket etmek her partinin görevidir..

Bildiğiniz gibi, her yeni yıla girilirken, dünyanın birçok yerinde insanlar "çılginca"

eğelenme, giyinme vb.. gibi gereksinimlerini gidermek üzere hareketlenirler. Bu ilişki biçimi içinde emekçiler de yer almaktadır. Kısa bir dönem için de olsa, insanların bu hareketliliği, egemen sınıflarca yaratılmış ve çoğunlukla kabul de gören böylesi günler "gelenekselleşmiştir." Unutmamak gerekir ki, burjuvazi böylesi günleri çoğaltmanın yolunu arayacaktır... Çünkü, milyonlarca insan bu günlerde aşırı bir tüketim yapmakta, kendi sorunlarından uzaklaşmak tadırlar. Böylece, siyasal sorunların önüne engeller dikilmektedir. Emekçi kitlelerde belli bir alışkanlık yaratılarak, onları kendi gelenek, kültür ve özgün davranış biçimlerinden alıkoymaktadırlar..

Yoldaşlar,

Sömürge bir halkın kurtuluş mücadelesini veren partililer olarak bize zorla dayatılan ve bizleri kendi hayat felsefemizden uzaklaştıran, ilişki ve mücadele biçimlerimizi yozlaştıran, bu, emperyalist kültür politika-

sına kendimizi kaptırmamamız gerekir.

Senelerden beri aç,susuz kalan ve illiğine kadar sömürülen; bütün değerleri tahrip edilmiş ve işgal altında tutulan bir ülkenin insanlarıyız. Sosyal yaşamımızı buna göre düzenlemek durumundayız.. Yeri ve zamanı geldikçe eğlenmesini, dinlenmesini, giyinmesini de bilmeliyiz, ancak, tüm bunlar devrimci ahlak ve mantık çerçevesinde olmalıdır.

Kendi yaşamını parti ile bütünleştiren üyelerimizin böylesi günleri araç olarak seçip; Partimizin ve ülkemizin çözüm bekleyen sorunlarını kitlelere ulaştırma, sosyal ilişkileri geliştirme, kitlelere sunduğumuz hayat anlayışını kitleler içinde yaygınlaştırma eğilimiyle hareket etmelerini gerektirmektedir.

Her partili yoldaşımız şunu çok iyi bilmelidir ki, belli günler tarihe özel günler olarak geçmiştir. Bizler, hiç olmazsa bu günleri kendi aramızda ya da yakın çevremizle biraraya gelip kutlamak; kendi-

1988 yılında, parti faaliyetlerimizi gözden geçirmek için, bir parti olarak siyasetin hayatın her alanına egemen kılmak suretiyle değerlendirmeliyiz. Bu, bizlerde belli bir alışkanlık yaratır ve Partimizin kolektif anlayışına dönüşür. 1989 yılına girerken, Partimizin omuzladığı siyasi sorumlulukların hayatın her

alanında büyük bir özveri ve yaratıcılıkla yerine getirileceği inancını taşıdığımızı belirtiyoruz. Bütün mücadele günlerinde birlikte olmayı diliyoruz.

25 Aralık 1988

K.K.P. (Rızgari)

Polit Bürosu

1989 YILINA GİRERKEN,

Parti Bildirisi/7

STLERİNE TÜM DÜNYA DEVRİMCİ, DEMOKRAT VE SOSYALİSTLERİNE.

Dünya, bütün siyasi gelişme, çalkantı ve daha birçok çözüm bekleyen sorunlarla birlikte 1989 yılına giriyoruz. Yaşadığımız dünyada, kapitalist sistem, kendi çıkarları uğruna, dünya halklarını kölelik zincirine mahkûm etmeye hala devam etmekte ve tüm siyasi bunalım ve buhranların sorumlu-

su olarak durmaktadır. Ve emekçiler, özgür bir dünya için hala savaşmaktadırlar.. Ancak, kapitalist ülke emekçilerinin ve sömürge ulusların burjuva diktatörlüklerine karşı verdikleri mücadele gün geçtikçe yükselmektedir. Sonuçta zafer'in ezilen dünya halklarının olacağına inancımız tamdır..

Burjuva devletleri, 1989 yılında da geçmişte olduğu gibi yine, "başarıları"ndan ve "barış"tan sözeceklerdir. Halkı uyutmanın ve kendi sorunlarından uzaklaştırmanın hesabı içinde olacaktırlar. Burjuvazinin, bu geleneksel tavrını çok iyi bilmekteyiz. Kapitalizm'in dünya düzleminde egemen bir sistem olması yolunda yine çıkar çatışmalarını ateşlendirip, halklararası savaşlar çıkarmanın, ulusal kurtuluş ve sosyalizm yolundaki muhalefetleri imha etmenin planlarını yapıp uygulamaya koyacaklardır. Bundan da kuşkumuz yoktur.. Açıklamaya çalıştığımız bu emperyalist politikanın kurbanlarından biri ve en somutu da Orta-Doğu'dur..

Bölgemizde, İran-İrak Savaşı'nın "bitmesi"ne, Filistin Sorunu'nun "çözüm"üne bağlanmasına rağmen, 1989 yılında da barış sağlanamayacaktır. Orta-Doğu, bütün burjuva manevra ve çıkar ilişkilerine rağmen büyük gelişme ve değişimlere gebe.. Kapitalist çıkarların egemen olduğu bir dünyada

barış nasıl sağlanabilir?

Emperyalistlerin ve onların bölgemizdeki kuklaları sömürgeci devletlerin iğrenç ve küçük politikaları, istihbarat oyunları, "demokrasi" dalavereleri, Bizans ve Osmanlı türü komplocu bir yapı ile sürüp gitmektedir ve kimin "eli"nin kimin "cebinde" olduğu bilinmemektedir. Bulanık ve sisli bir ortam yaratılmıştır. Diploması cambazları bu ortamı çok iyi kullanarak, "sosyalizm" ve "demokrasi" yaparak kendi milliyetçi anlayışlarına ve ulusallıklarına hizmette "kusur" etmemektedirler...

Orta-Doğu'da gerçekten ve ciddi bir barış için "çaba" sarfedenler, ya da ettiklerini iddia edenler bilmelidirler ki, Kürdistan'ın bağımsızlık sorunu çözümlenmeden bölgeye Barış gelmez, gelemez..

Bütün gerçeklere rağmen, Kürt ulusunun Ulusal Kurtuluş ve Bağımsızlık Mücadelesi görmezden geliniyor, desteksiz bırakılıyor. Bütün informasyon burjuva kaynaklardan alınmakta, burjuva ajanlarının "marksist"

ve "demokrat" kılıklı diplomat, gazeteci, parlamenter ve siyaset adamlarının rasyone-
liteleri kabullenilmektedir.. Ne İran-İrak
Savaşı'nın "ateş-kes" ile sonuçlanması ne
de Filistinlilere Mülteci Devlet Statüsü'nün
"bağışlanması" bölgenin devrimci depremle-
rine engel olamayacaktır. Bölgeye kalıcı ve
ciddi çözümler getiremeyecektir.. Bu duru-
da, halkların "kardeşliği"nden, "barış"tan
yana tüm güçlerin bölgeye ilişkin politikala-
rını yeniden gözden geçirmeleri gerekmektedir.
Kürdistan'daki siyasal ve ulusal güçlere,
şartsız ve tercihsiz, dayatılmak istenen
politikalarından ve güçlerin mücadelelerini
kendi programlarından ayırarak, pragmatist
ilişkileri düzeyine çekmekten mutlaka
vazgeçmelidirler.

Dünya Devrimi'nin en zayıf halkadan
sıçrama yapacağını savunanların, Orta-Doğu'
ya Halklar Federasyonu önerenlerin bölgemiz
ve ülkemiz Kürdistan'daki siyasal gelişmele-
re göz yummaları artık olanaksızdır. Petrol
çıkarları gereği kendi ülkelerinin ulusal

stratejilerini öne sürerek Irak'ı devre
dışında tutan, anti-Türk manevralarla
Kürdistan sorununu kullanmak isteyen bazı
ülke Demokratlarının tavrı ve sosyalizm
adına Suriye Diktatörlüğünü anti-emperyalist
yerlere koyan "sosyalist" bazı ülkelerin ve
Türkiye'de istikrarlı bir devlet isteğini
"demokrasi" ile cilalayanların dikkatle
izlenmesi ve teşhir edilmesi gerekmektedir..
1989 ve sonraki yıllar Kürdistan'ın siyasal
sorunlarının gündemin başında yer alacağı
bilinmeli ve bir bütün olarak Kürdistan'ın
kabullenilmesi yolunda ilerici, sosyalist ve
barış'tan yana tüm güçlerin politik perspek-
tiflerini değiştirmeleri, geliştirmeleri gerçek
ve samimi bir tavır olacaktır..

Yeni yıl dolaysıyla, tüm dostlarımızın,
ilerici ve sosyalist güç ve ülkelerin, bölge-
miz ve ülkemiz ile yakından ilgilenmeleri,
gerçek ve ciddi bilgilerle donatılarak Kür-
distan gerçekliğine yüzlerini dönmelerini
istiyoruz.. Bu anlamda Ulusal Kurtuluş

Mücadelemize destek vermelerini, bölge barışı ve istikrarı için bir zorunluluk haline geldiğini açıkça belirtiyoruz.

Partimiz, ülkemiz gerçeklerinden yola çıkarak, bölgemiz ve dünya'daki kapitalist sistemin yarattığı ya da yaratmak istediği siyasal bunalım ve buhrana karşı mücadeleyi önüne görev olarak koymuştur. Kürdistan'daki tüm ulusal ve siyasal güçlerin birlikteliği ile ortak bir taaruz cephesinde birleşerek mücadele etmelerini zorunlu saymaktadır. Bu bağlamda;

Ülkenizdeki emekçilerin özgür bir gelecek

ve kapitalist köleliğe karşı verdikleri mücadeleleri destekliyoruz. 1989 yılında, örgütsel faaliyetlerinizin başarısı için dostça dayanışma ve başarı dilekelerimizi iletiyoruz. İlişkilerimizin devamı ve daha da pekiştirilmesi uğruna her türlü ortak mücadele platformlarında birlikte olmayı diliyoruz, 1989 yılının barış, özgürlük, kapitalist köleliğe karşı başarı yılı olmasını istiyoruz.

Selam ve saygılarımızla.

25 Aralık 1988

K.K.P. (Rızgari)
Polit Büro

DI KETINA 1989 DE JI HEMU ŞOREŞGER,
DEMOKRAT U SOSYALİSTEN CİHANÊ RE.

Belavoka Partîyê/7

Hevalno, bi hemû bûyerên sîyasî, bi şer, bi navhevî û pirsîyarên bersîvxwaz re em dikevin sala nû ya 1989 an. Sîstema kapîtalîst ji bo menfatên xwe gelên cîhanê

di bin zincîra koletî de hîn didomîne. Ev berpîrsîyarê hemû navhevîyan û krîzên sîyasî ye. Û kedkir hîn ji bo cîhanek azad şerdikin. Lê tekoşîna kedkiran li welatên

kapîtalîst û tekoşîna gelên kolonyal dijî dîktatorîya burjivazî roj bi roj bilindtir dibe. Bawarîya me ewe ku, serketin ya gelanên bindest e.

Dewletên burjivazî wek berê wê dîsa ji ji serketina xwe, ji aşitîyê kise bikin. Ew wê di nav hesabên xewxistina gelan de bin û ew wê di nav hesabên gelan çewan ji pirsîyarên wan dûrxistin de bin. Em vî revşa burjivazî ya bitimî baş nasdikin. Kapîtalzîm di rêya sîstema serdestî de cîhanê de wê dîsa ji bo menfatên xwe şeran gurke, wê gelan berde hev û planên rakirina tekoşîna rizgarîya netewî û ciwakî dayne û têxe pratîkê. Bê gûman em vanan dizanin. Kurbanên vî polîtîka emperyalîstî ku me xwast em nîşandin, ji wan yek jî û ya berçavî jî Rojhelata Navîn e.

Di navçeyê me de "xilasîya" şerê Iran-Iraq, bi "helbûnve" girêdana pirsê Filîstînî dîsa jî di sala 1989 de aşitî nayne. Li Rojhelata Navîn de gor hemû manevra û pêwendîyên menfatî vên burjivazî dîsa jî

guhertin û pêşveçûyînên mezin wê çêbibe. Li cîhanekî ku menfatên kapîtalîstî serketî be aşitî wê çewa bibe?

Polîtîka emperyalîstan û ya lîstokên wan dewletên kolonyalîst di navçeya me de, lîstikên nûçewanên wan yên dizî, dalevêreyên wan yên "demokrasi", komplo-yên wan yên Bîzansî û Osmanî hîn didomê û kes nizane "deste kî di bêrika kî de" ye. Şêlûtî û mijayetî hatîye çekirin. Cambazên dîplomasiyî rewşê baş dixebitînin, bi "sosyalîzm" û "demokrasi" çekirin ji bavariya xwe ya şovenîstî û netewa xwe re xizmetkîrin de bê "kisûr" in.

Yên ku ji bo aşitîya Rojhelata Navîn bi rastî "kar" dikin, an jî wer dibêjin pêwîste ku bizanin bê helbûna pirsê serxwebûna Kurdistan aşitî nayê navçe.

Gor hemû rastîyan, hîn jî tekoşîna gelê Kurd ya ji bo rizgarîya netewî û ji bo serxwebûn naxwazî bê dîtin û bê alîkarî tê hîştin. Hemû înfomasîyon ji çavikên

burjivazî tên girtin. Pêşneyarên ajanên burjivazî yên di dilqê "marksîst" û "demokrat" de dîplomatin, rojnamevanin, parlementerîn, û kesên sîyasî ne tên qebûlkin. Ne dawîlêhatina şerê Iran-Irak bi "agirbirîn, ne jî "dîyarîya" dewletî di sitatuya dewleta penebirî de ji Filîstînîyan re nikare erdhejen navçe ji holê rake. Zelalî-yên bidomî û bi bawarî nayne navçe. Di vî rewşê de hemû hêzên biratîxwazên gelan, "aşitîxwaz" nûve li polîtîka xwe ya navçe mêzebikin. Pêwîste ku ew ji polîtîkayên ku bê şert û bêdaxwazî xistine pêş hêzên netewaxwaz û sîyaî yên Kurdistan û tekoşîna wan dixin nav programa xwe û wan ji programa wan dûrdixînin, wan dikişînin nav pêwendiyên pragmatîstî cîbihêlin.

Yên ku bilinbûna şoreşa cîhanî di xelesa zincîrê ya qels de dibînen, ji bo Rojhelata Navîn federasyona gelan dixwazin nikarin indî çavê xwe ji bûyerên sîyasî yên li welatê me Kurdistan û navçeya me re bigirin. Ji bo menfatên petrol gor stratejî-

yên welatên xwe yên ku Iraqê derve dihêlin, rewşa hinek demokratên hinek dewletan yên ku dij-Tirk dixwazin pirs Kurdistanî bixebitînin û rewşa hinek dewletên "sosyalîst" ku bi navê sosyalîzmê dîktatoriya Suriyê wek antî-emperyalîst nîşan didin, yên ku xwesteka xwe ya dewletekî bi îstiqrarî li Turkîyê wek "demokrasi" reng dikin wê bân teşhîrkin. Bê zanîn ku di sala 1989 û salên dû wî re di bernama pirsîyarîya sîyasî de Kurdistan di rêza serî de cî digire û rewşa hemû hêzên pêşverû, sosyalîst û aşitîxwaz ya baş ewe ku gor temami qebûlkirina Kurdistanî polîtîka guhertina wan e.

Ji bo sala nû em dixwazin ku hemû dostên me, hêz û welatên pêşverû û sosyalîst nêzve li welatê me bialên, bi zanitî û rastî bala xwe bidin rastîya Kurdistan. Di wî warî de em dibêjin ku ev ji bo aşitîya navçe pewîstê alîkarîya tekoşîna rizgarîya me bikin.

Partîya me ji rastîya Kurdistanî derdike-
ve rê û tekoşîna dijî navhevî û krîzên ku
sîstema emperyalîzm di navçe de û li
cîhanê derxistîye û derdixe wek wazîfe
daye berxwe. Bi yekîtîya hemû hêzên
Kurdistanî yê netewî û sîyasî di enîyek
hêrişî de tekoşîn dayîn ji bo me pêwistîye-
kî ye. Ji bo vîyan jî, em alîkarîya tekoşîna
kedkirên welatê we ku ji bo azadî dijî
koletîya kapîtalîzme didin dikin. Em di

sala 1989 di serketina û alîkarîkirin ji bo
karên we yê rêxistinî dixwazin. Ji bo
berdewamî û pêşveçûyîna pêwendîyên me
em dixwazin di hemû platforman de bihev
bin. Xasteka me di sala 1989 de serketina
aşitî û azadî hember koletîya kapîtalîzmê
ye.

Bi silavên hevaltîyê.

25 Berfbarînapêşin 1988

P.R.K. (rîzgari)
Polît Buro

WEŞANE QEDROYE, BÊ DRAF TÊ BELAVKÎRÎN /KADRO YAYINI, PARASIZ DAĞITILIR

www.arsivakurdi.org